

БОРБА

ДЕВЕТИ СЕПТЕМБРИ

БОРБА

PUBLISHED BY BULGARIAN NATIONAL FRONT, Inc.

SEPTEMBER 1964.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТЪ
НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ

Published by the Central Executive Board of the Bulg. National Front

P.O. Box 2158, Grand Central Station, New York, N.Y.

Редактор-Основател Д-ръ Ив. Дочевъ

Редактира комитетъ

Год. 13- Брой 3.

СПЕЦИАЛЕН БРОЙ

Септемврий 1964

" С В О Б О Д А И Л И С М Ъ Р Т Ъ "

Отъ

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Председател на Българския Национален Фронтъ

Презъ времето на борбата за освобождението на българският народъ отъ петъ вѣковното отоманско робство на националното знаме което апостолитѣ издигнаха бѣше написано съ огнени букви - "Свобода или Смъртъ". Подъ това знаме цѣлиятъ български народъ се бори; хиляди паднаха поднасяйки въ жертва предъ олтаря на отечеството живота си, но ... победата бѣ извоювана и България възвърна свободата си следъ петъ вѣка робство.

Преди двадесетъ години, на 9 Септемврий 1944 г., пълчищата на Сталинъ навлѣзоха въ прекрасната и плодородна българска земя, безпощадно бѣха избити хиляди и хиляди достойни граждани отъ всички слоеве на народа ни, въ София бѣ наложено едно правителство отъ тренирани въ Русия московски агенти-комунисти и въ страната бѣ установенъ режимъ на тероръ и мракобесие, който продължава и до днесъ. България отново падна подъ робство - по жестоко и страшно отъ отоманското, падна подъ комунистическо робство !

Отново, още отъ първиятъ день 9 Септемврий 1944 г. българският народъ поведе борба за освобождение. Нови апостоли въ Родината и въ емиграция издигнаха поваленото национално знаме и поведоха борбата. И сега, както нѣкога, на това знаме пакъ е написано съ огнени букви " Свобода или смъртъ " .

Вече цѣли двадесетъ години българският народъ води неравна и жестока борба. Кръвожаденъ и безчовѣченъ е новиятъ комунистически поробителъ. На дължъ и на ширъ, по долини и полета низъ родната земя, личатъ стѣпките на тиранина - зеятъ безбройнитѣ гробове на жертвитѣ. Въпреки всичко, обаче, борбата за свобода продължава съ същия пламъкъ и нестихващъ устремъ както отъ началото така и до день днешенъ. Но ... макаръ, че сѣ на лице неизбѣримо число жертви, макаръ че има безчетно число факти, общественото мнение на Запада, отговорнитѣ фактори отъ Свободнитѣ страни, продължаватъ да сѣдатъ само незаинтересувани свидетели на трагедията на сто милиона европейци. Обратното, вмѣсто интервенция, вмѣсто подкрепа на борящитѣ се за свобода народи, ние виждаме едно надпреварване за сприятеляване съ Москва, едно надпреварване за търговски здѣлки съ комуни-

титѣ , едно надпреварване да се подпомага поробителя да затвърди режима си. Вместо да бъде дезавоиранъ Крушчевъ, виновника за масовитѣ избивания въ Украина; отговорника за пролятата кръвъ въ Унгария, вдъхновителя на сатпарията установена въ цѣла Источна Европа, западнитѣ страни му устройватъ триуфални писрешания, банкети и приеми. На този сѣщия Крушчевъ, който въ 1955 год. официално и публично заяви: " Войната на животъ и смъртъ между комунизма и капитализма е неизбежна. Днесъ ние не сме така силни , за да атакуваме. Нашето време ще дойде следъ 20-30 години. Най напредъ ние трѣбва да преспимъ буржуазията. И когато тѣ сѣ приспани ние ще излеземъ съ голѣма програма за миръ. Капиталистическиятъ държави ще дойдатъ и ще работятъ съ насъ за собственото си унищожение. Тѣ ще търсятъ начинъ да бждатъ наши приятели. Следъ това ние ще ги атакуваме, ще ги унищожимъ и ще направимъ цѣлиятъ свѣтъ комунистически".

Промѣнилъ ли се е, може ли вообще да се промѣни Крушчевъ или комунизма ? **НЕ, НИКОГА !**

Не много отдавна, Крушчевъ, на официаленъ банкетъ, въ лицето на тия които го чествуваха, каза: " Ние ще ви погребемъ господа капиталисти"! Този банкетъ бѣше въ Америка, въ Ню Йоркъ .

Кѣде ще изведе тогава днешната политика на Западния Свѣтъ спрямо комунизма ?

Нима комунистическата пропаганда е наистина толкова успѣшна, че както нѣкога пѣсенъта на сиренитѣ така днесъ тя заблуждава и обезволява ония които я слушатъ ? Или ... нима наистина трѣбва да се съгласимъ , че Западния Свѣтъ е капитулиралъ прадъ комунизма, негоденъ е да отстоява каузата на свободата и демокрацията и се е примирилъ съ утрешната си съдба на комунистически робъ само опитва да продължи агонията си преди екзекуцията ?

Нѣкога трѣбваше да станатъ баташкитѣ кланета за да се раздвижи свѣтовното обществено мнение и да се подпомогне българския народъ въ борбата му за освобождение.

Какво още трѣбва да стане днесъ ? Милиони хора бѣха избити въ Украина, Рускитѣ степи, Источна Европа и на всѣкъде където стѣпи комунистическия кракъ. Странитѣ задъ "желѣзна та завеса" сѣ осеяни съ Конц-Лагери въ които други милиони хора умиратъ подъ гнета на терора . Берлинъ е раздѣленъ съ каменна стена за срамъ на цивилизацията отъ двадесетия вѣкъ. Улицитѣ на Будапеща само преди нѣколко години бѣха окъпани съ кръвъта на унгарската младежъ. Страницитѣ на списанието ни не стигатъ , за да се опишатъ още многото и многото случаи на тероръ, съдизъмъ и зверщина на които сѣ подложени народитѣ въ странитѣ подъ комунистическо робство. Какво още трѣбва да стане за да се раздвижи днешното Западно Свободно Обществено мнение ? Или ... наистина дошло е времето когато ще трѣбва да се сбднатъ думитѣ на Крушчевъ казани въ 1955 год. и повторени въ самата Америка ?

Съпротивата на народитѣ отъ поробенитѣ отъ комунизма страни, борбата която тѣ водятъ за свобода, е бариерата която спира комунистическото нашествие на Западъ. " Свобода или смъртъ" е лозунгътъ написанъ на знамената на борцитѣ. Въ борбата срещу комунизма нѣма среденъ пътъ. Допусне ли се комунизма да унищожитъ съпротивата, да ликвидира съ противницитѣ си въ странитѣ заробени отъ него, пътя му къмъ завладяване на останалитѣ страни е отворенъ. За западния свѣтъ и за свободнитѣ народи нѣма другъ изходъ за спасение - тѣ часъ по скоро трѣбва да се раздвижатъ, да помогнатъ на борящитѣ се за да се извоюва тѣхната свобода, защото смъртъта на поробенитѣ днесъ значи утрешната гибелъ на свободнитѣ !

РАВНОСМЪТКАТА НА ДВЕ ДЕСЕТИЛЪТИЯ

/ Специална статия за септемврийския брой на "БОРБА" /

Отъ

Д-ръ Димитър Вълчевъ
Мюнхенъ-Германия

Поробена България празнува днесъ призраченъ " юбилей " : 20 - годишнината отъ нахлуване на рускитѣ орди въ страната ни , наложили узурпаторската властъ на така наречения " Отечественъ Фронтъ ". Празнува 20-годишнината отъ изтѣпленията надъ десетки хиляди невинни български граждани, годишнината отъ погубване на нашия държавенъ и националенъ суверенитетъ, годишнината отъ узаконяване на безпавието, произвола и повсемѣстния тероръ въ България.

Отъ тогава насамъ, 20 години гнѣтъ и нищета, 20 години крепостничество и робски трудъ въ служба на чужди интереси, 20 години залъгване на народа съ привидението на грядущи комунистически рай, въ който и сами комуниститѣ вече не вѣрватъ. Втрѣснали се заклинания на " животворната, всевѣчна, ненарушима и свята дружба " съ умразната на всички Съветска Русия, изнудени клетви въ преданностъ и любовъ къмъ партията - робовладетелка спятствуватъ като жестока ирония този позоренъ " юбилей " .

Какъ въ е проче балансътъ на превъзрасяното " социалистическо строителство "? Громки юбилейни цифри възвестяватъ наистина приказни успѣхи въ индустриализацията, многократни увеличения на националния доходъ и потрѣблението, завидни социални придобивки и небивалъ зарцвѣтъ на културата и образованието . Въ сжщностъ равностмѣтката и тукъ е повече отъ печална : цѣлото наше народно стопанство, подчинено на т.н. Съветъ за икономическа взаимно - помощъ, командуванъ отъ Москва, е обречено да служи преди всичко на целитѣ на т.н. свѣтовенъ комунизъмъ и само на най-последно мѣсто на собственитѣ български интереси .

Все нови " братски помощи " и кредити за исканото отъ Москва безогледно индустриализиране, обременяватъ непосилно платежната способностъ и налагатъ прекомѣрни експорти на храни, въ резултатъ на което владѣе остра продоволствена криза. Затова и презъ тази " юбилейна година " гражданитѣ въ нашата " народна република " трѣбва да се нареждатъ отъ ранни зори на опашки, за да се добератъ до китка магданосъ, парче месо или килограмъ домати ! Цѣлата ни вносно-износна търговия съ Съветска Русия , па и съ други комунистически страни, се върши при това по диктувани цени, т.е. на безценица за нашитѣ износни стоки и на кождерски цени за предоставянитѣ ни стопански и технически " помощи ". Какво чудно тогава, че народътъ ни стига до просешка тояга !

Българското земедѣлско стопанство, славѣщо се нѣкога по цѣлъ свѣтъ съ богато плодородие, подъ режима на колективизацията не може да изхрани населението. Не обаче поради " нарастнали нужди " или " повишенъ жизненъ шандартъ ", както нагло лже комунистическата пропаганда, а защото плодетѣ на тежкия селски трудъ отиватъ за погашения на задължения по индустриализацията и за безвъзмездни помощи на все " братски народи " по Африка, Азия и къде ли не. Пословичното нѣкога трудолюбие на нашия селянинъ посърна въ колхозитѣ, а мизерното заплащане на неговия трудъ прогонва масово работната ръка къмъ разнитѣ индустриални центрове и строителни обекти, така че сезонната полска работа редовно изостава.

Образователната система е сведена главно до машина за подготовка на технически кадър, кръщаванъ въ мхтилката на марксизма, християнската вѣра и нейнитѣ нравствени повели сж замѣстени съ невзрачни материалистични мировъзрения, литературата и изкуството сж подчинени на яловия "социалистически реализъм", писатели и художници напраздно биватъ заклинавани да търсятъ и вплотятъ образа на "новия герой", като вѣрующъ "строителъ на социализма". Партията е възведена въ кумиръ, въ който заклеватъ и децата, и войската и всичко живо въ страната ни. Такава е на кратко обстановката, при която народътъ ни е призованъ да "ликува" днесъ надъ изтърпѣнитѣ 20 години подъ комунистически яремъ.

х х х

Но какво сторихме презъ тѣзи 20 години ние, българскитѣ емигранти по Свободния свѣтъ? Изпълнихме ли дълга си както трѣбва, за да осветлимъ правилно чуждата общественостъ по българскитѣ въпроси, да разобличиме комунистическата тирания у насъ, да поддържаме буденъ духа на съпротивата и да манифестираме тукъ непрестанно и внушително неговата воля за свобода? Подслонихме и настанихме ли както подобава прииждащитѣ нови емигранти, очакващи да намѣрятъ тукъ братски протегнатата ръка?

Съ подобни програмни цели възникнаха още презъ първитѣ години на изгнанието главно две различни инициативи: така наречения "Български националенъ комитетъ", рекрутиранъ предимно отъ отпадъци на управляващия въ България "Отечественъ фронтъ" и въ противовесъ на него - "Българскиятъ Националенъ Фронтъ", като надпартийна организация на националнитѣ антикомунистически елементи. Между тѣзи две инициативи се очерта като умѣрена политическа срѣда още и групата на т.н. "Свободни българи", чието списание "Възраждане" изигра навремето полезна роля. Появиха се впоследствие и емигрантски представителства на политически партии отъ миналото, както и разни национално-просвѣтни издания.

Идеята за обща задружна освободителна борба, която отначало не бѣ чужда на мнозина отъ насъ, скоро се указа неосъществима. Българскиятъ Националенъ Комитетъ, щедро подкрепянъ навремето отъ американска страна, поиска да монополизира националното представителство за себе си, като надменно заяви, че за него обединението на емиграцията е мислимо само подъ байряка на неговия председател - добре известния пладненецъ д-ръ Димитровъ. Нѣщо повече: последниятъ обяви и публично въ печата си, че ние - хората отъ Българския Националенъ Фронтъ - сме били годни само още за бесилка или за боклука. Но най-важното: БНК продължи и тукъ, въ емиграция, да тачи "дѣлото отъ 9. Септемврий" като "народоосвободителенъ актъ", досущъ както и днешнитѣ "юбилари" въ България, докато за насъ и за всички истински емигранти то бѣ и си остава най-черното братоубийство и предателство въ нашата история. Време е проче, тази проста истина за непримиримото различие всрѣдъ днешната ни политическа емиграция да бѣде най-сетне проумѣна, за да престанатъ упрѣци и бълнувания по нѣкакво "пълно обединение", което да разреши магически всички проблеми, та дори и да докара освобождението на България!..

Сериозна инициатива за едно градивно и постижимо обединение между срѣдитѣ, отричащи преврата отъ 9. септемврий, бѣ идеята за създаване на Задгранично национално представителство върху почвата на Търновската конституция, като олицетворение и знаме на предкомунистическа свободна България, Тази идея, проагитирана

главно отъ Българския Националенъ Фронтъ, намѣри на времето широкъ отзвукъ всрѣдъ емиграцията и се облагодетелствуваше отъ обстоятелството, че въ лицето на младия царъ Симеонъ имахме въ емиграция и единъ значимъ конституционенъ факторъ. Тя щеше да бъде реализирана и още отъ преди пълнолѣтието на Царя, и то съ участието на бившия м-ръ председателъ Георги Кюсеивановъ, Българския Националенъ Фронтъ Свободнитѣ Българи и и други изтъкнати личности, ако при едно учредително съвещание въ началото на 1954 год. въ Мадридъ не бѣха направени известни възражения отъ страна на двореца, които Б.Н.Ф. счете тогава за нужно да респектира.

Последвалото развитие показва, че това бѣ погрешна стѣпка отъ наша страна. Нѣколко консултации, проведени следъ царското пълнолѣтие въ Мадридъ, не дадоха резултатъ, а едно Временно Българско Представителство, създадено въ началото на 1958 год. и замислено като първа стѣпка къмъ изграждане на широка национална репрезентация, бѣ оставено да замръзне въ неговия първоначаленъ тѣсенъ съставъ и, лишено отъ елементарни материални възможности за дейностъ, не можа да изпълни своето предназначение. Съ царското новогодишно послание за 1961 год. това Представителство бѣ обявено за разтурено, при същевременно заявление, че младия царъ решилъ да действува занаяпредъ самостоятелно, считайки себе си за единственъ легитименъ факторъ. На емиграцията бѣ отречено впоследствие качеството да говори представително за народа, а на нашитѣ ошественици въ изгнание и всѣко " право и основание" да се изказватъ публично съ критика по националнитѣ въпроси. Така се сложи кръстъ на идеята за създаване на репрезентативно и същевременно отговорно политическо тѣло задъ граница, свързано съ Короната въ духа на Търновската конституция, което да отстоява по-авторитетно и съ повече успѣхъ нашата българска кауза.

На Българския Националенъ Фронтъ, преодолѣлъ изпитанията отъ известни злополучни ходове около идеята за осъществяване на Загранично представителство, се налага да тегли заключенията отъ нейното проваляне, като продължи единенъ и съ собствени сили борбата за България, също така възторжено, самопожертвувателно и всеотдайно, както бѣ поета още при създаването му презъ 1949 год.

Това е на кратко отчетѣтъ, който дължиме за развитието презъ изтеклитѣ години на изгнанието и отъ който най-малко ние имаме причини да се сраимъ. Колкото се отнася до това, кой какъ е изпълнилъ дълга си и какво конкретно и реално е допринесълъ за националното дѣло, остава други да отсядятъ.

ИНТЕРЕСЪ КЪМЪ БЪЛГАРСКИТѢ ВЪПРОСИ

Изявления на д-ръ Д. Вълчевъ въ германския печатъ

Излизаниятъ въ Мюнхенъ вестникъ на германскитѣ изселници "Фолксботе" е помѣстилъ въ издацията си отъ 30 май и 13 априлъ 1964 год. интервю съ д-ръ Димитъръ Вълчевъ, съдържащо освѣтления около политиката на България презъ втората свѣтвна война, превратъ отъ 9 Септември 1944, проявитѣ на съпротивата срещу тираничния комунистически режимъ, наложенъ отъ руската окупация и пр. По липса на мѣсто, ограничаваме се да възпроизведемъ тукъ само отчасти отговоритѣ на д-ръ Вълчевъ по нѣкой актуални въпроси а именно:

Въпросъ: Какво може да ни кажете за днешното положение въ България, която минава за образцовъ съветски сателитъ ?

Отговоръ : По-точно казано, така наречената Народна република България представлява образец на руско колониално владичество. Съответно е и положението на народа, който, с изключение на новата класа от партийци и фаворити, е обречен на мизерно съществуване. Стопанската подчиненост въ системата на КОМЕКОНА и заборчняването на страната, причинено от все нови съветски "помощи" за форсиране на индустриализацията, ангажирват прекомърно експортните възможности и предизвикват хронически продоволствени кризи. Към това се прибавя и системното ощетяване на народното стопанство чрез едностранно диктувани цени при вносно-износните сдѣлки съ Съветска Русия, така што безпрѣкословната послушност на днешното държавно ръководство предъ Москва се осжда остро дори въ самите партийни среди.

Въпросъ : Какво е положението всрѣдъ българската политическа емиграция и каква роля играе специално бившия цар Симеонъ ?

Отговоръ : Всрѣдъ нашата емиграция се очертах главно две политически представителни инициативи: така наречения "Национален комитетъ" подъ председателството на лѣвия земеделецъ Д-ръ Георги Димитровъ, който следъ като скъса съ комунистическия режимъ, намѣри убежище въ Америка и - въ противовестъ на него - "Българскиятъ Националенъ Фронтъ", възглавенъ отъ представители на национални политически сили, между чийто основатели бѣхъ и азъ. Като умѣрена политическа срѣда между тѣзи две инициативи възникна още и единъ кръгъ на "Свободните българи", съставенъ предимно отъ бивши дипломати и интелектуалци.

За младия ни царъ Симеонъ се откриха въ изгнание съ навършване на пълнолѣтието му идеални шансове за създаване на едно официално Задгранично представителство, толкова повече, че голѣма частъ отъ емиграцията ни виждаше въ неговото лице легитименъ държавенъ глава. Тази идея, популяризирана главно отъ нашия "Националенъ Фронтъ" обаче, не можа да надживѣе своя зародишенъ стадий и се провали поради отношението на самия царъ, който въ своето новогодишно послание отъ 1961 год. се дистанцира отъ този починъ съ декларацията, че ще води за напредъ освободителната борба самичекъ. Тази негова стѣпка го изложи на упрѣка, че усвоява авторитаренъ курсъ, който се прояви въ самотни решения и възвания, като охлади доста симпатии даже всрѣдъ монархически настроените срѣди...

Въпросъ : Какъ преценявате днешното свѣтовно положение и какво е мнението Ви за политиката на Генералъ де Голъ ?

Отговоръ : Задъ шумната съветска политика на мирно съвмѣстно съществуване върху основата на статуквото, зрѣятъ споредъ менъ твърде опасни процеси. Сядобносна ми се струва най-вече политиката на Вашингтонъ, която чрезъ дадения отдихъ при надпреварата въ атомното въоръжение и чрезъ огромните житни доставки указа на Съветския съюзъ, въ единъ критиченъ за него моментъ, дейна подкрепа, която му даде възможностъ да затвърди тираничното си господство надъ заробените чужди страни и народи.

Въ лицето на Петата Френска република, на чело съ Генералъ де Голъ и въ неговата протегната дѣсница къмъ германския народъ, съзирамъ единъ исторически шансъ за изграждане на една самостоятелна и крепка Европа, която да бѣде въ състояние да брани съ собствени сили съществуването си и Западната християнска култура срещу пристѣпа на варварския болшевизъмъ ...

НАДЕЖДАТА НА ПОРОБЕНИТЪ НАРОДИ .

ОТЪ

Д-ръ Калинъ Койчевъ
Ню Йоркъ

Безспоренъ фактъ е, че надеждата на поробенитѣ отъ болшеви- зма народи за освобождение е въ западнитѣ сили и на първо мѣсто въ силата на могъща Америка.

Споренъ е фактътъ дали тѣзи надежди и опования се базиратъ на реалнитѣ факти и намѣрения на политиката на Запада, или сѣ само миражи и желаня на беднитѣ и страдащи народи - виждайки въ всѣ- ка една по-силна декларация на Запада началото на една верига отъ събития които ще донесатъ тѣхното евентуално освобождение.

Политиката на свободния западенъ свѣтъ спрѣмо комунистиче- ския блокъ се обуславя да голѣма степенъ отъ политиката на Америка спрѣмо този блокъ. Коя е, обаче, тази политика и какъ бихме я дифи- нирали ?

Това е политиката на така нареченото мирно съжителство - поли- тика въ сжщностъ предложена и издигана отъ комунистическитѣ държа- ви - и първоначално отречена, въ последствие сѣ съмнение вземана предвидъ и на края пригърната сѣ ентосиазъмъ отъ западния свѣтъ. Тази политика има много варианти:- културна размѣна, стопанска размѣна и помощ- стопанско и политическо коопериране и сѣ трудни- чество и пр. - всичко водѣщо къмъ приспособяване, къмъ акомодация едни къмъ други.

На кому помага и служи тази политика ?

Споредъ комуниститѣ тази политика улеснява и ускорява проце- са на унищожаването и погребването на демократичнитѣ капиталисти- чески страни, само че сега не сѣ военни и сѣ революциони сред- ства, а по миренъ начинъ.

Америка безспорно желае запазването на статуквото - спиране на по-нататашното разпространение на комунизма сѣ надеждата , че политиката на мирно сѣтрудничество и сѣжителство води бавно, но сигурно къмъ еволюция въ поробенитѣ страни - "фермента" на де- мокрацията ще се разпространява - примера му заразява, и така, сѣ течение на времето вѣтъра на запада ще донесе либерализирането и демократизирането на комунизма.

Това сѣ тѣзитѣ на тѣзи два голѣми антипода. Кои сѣ, обаче , фактитѣ ?

Не е нужно човѣкъ да бжде политически експертъ или общест- веникъ отъ голѣма класа, за да може да прецени положението - да разпознае резултатитѣ на тая политика или да предвиди до къде мо- же да се стигне по този път.

Малцина вече си правятъ илюзия, че следъ като изминаха вече 20 години отъ края на войната, досегашната политика на Америка и запада ще донесе освобождението на поробенитѣ отъ комунизма народи.

Въ тия 20 години комунизма затвърди позицитѣ си въ завладя- ните отъ него страни, разпротря влѣстѣта си върху нови територии и не само гарантира установеното отъ него статукво, но има и всич- ки обективни изгледи за още по-голѣми успѣхи.

Ясно е, че само промѣната на дневната политика на Америка спрѣмо комунизма и възприемането на единъ твърдъ и решителенъ курсъ спрѣмо него, - възприемането на една политика, която има цель- освобождението на поробенитѣ народи, - а не която се нагажда и промѣня сѣ огледъ на позицията и линията която въ момента комуни-

зъма взема, може да донесе облекчаване на съдбата на источните народи тяхното утрешно освобождение.

На 3 Ноемврий т.г. са определени изборите в Америка. На този ден американският народ ще определи, кой ще бъде утрешният президент на тази страна, с най-големия стопански и военен на света и от изхода на този избор ще зависи как ще се развият политическите събития в близкото бъдеще.

Милиони хора от страните зад "железната завеса" между които и нашият народ са обърнали днес своите погледи към Америка и с своето сърдце и нескрити надежди наблюдават изборната кампания.

Със право народите от страните от зад "железната завеса" очакват президентските избори в Америка да дадат указание какво може да се очаква в утрешния ден по отношение на тяхната съдба.

Двете американски партии вече обявиха своите програми и посочиха своите кандидати за президент на страната.

За разлика от миналото, от времето на предишните и по-предишните избори, когато въпреки по-скоро ставаше въпрос за персонална промяна, отколкото въпрос за промяна в политиката, днес програмите на партиите се различават по принцип. До като единият кандидат за президент подчертава, че ще следва неуклонно досегашната политика по отношение на комунизма и по отношение на решаване въпроса за положението в поробените страни и вижда възможността за освобождението на народите от тези страни в неопределяно дългия процес на едно предполагаемо ферментиране, облагородяване, преобразяване и демократизиране на комунизма, другият кандидат недусмислено подчертава, че той смята, че сътрудничество с сатаната е невъзможно и че трябва да се предприемат решителни стъпки, за да се осигури свобода и демокрация за всички народи в света.

Със други думи, за американския гражданин, в миналото, при предишните избори, почти беше безразлично, от гледна точка на програмата и курса на политиката, кой ще бъде избран за президент на страната, днес не е вече безразлично.

Изборите на 3 Ноемврий имат да определят политическия курс който ще следва Америка в утрешния ден. Американските граждани днес са изправени пред вземането на едно историческо решение с значение от световен мащаб. Ние се надяваме и вярваме, че те ще вземат правилно решение.

Колкото се отнася въпроса за нас, новите граждани на Америка емигрантите дошли от страните от зад "железната завеса" за нас решението е взето. Ние нямаме два пътя и не можем да изберем друг път ако не искаме да бъдем заклеени от нашите братя и близки останали в поробените от комунизма страни.

Ние ще работим и подкрепим листата Голвотер-Милер, за да победи и се наложи новия курс в Американската политика - курса на победата на свободата и демокрацията върху силите на мракобусието и кървавата болшевишка тирания!

Б.Н.Ф. в своята резолюция приета на конгреса на организацията състоял се на 9 и 10 май 1964 год. в гр. Чикаго, Илинойс, по въпроса за предстоящите избори взе следното становище:

"Въ предстоящите избори за нов президент на Америка да подкрепи оня кандидат, който е по близко до нашите разбирания и който застъпва каузата на поробените от комунизма народи".

КАКЪ БЪЛГАРИЯ НЪМА ДА

СЕ ОСВОБОДИ!

Д-ръ Георги Табаковъ
Акронъ, Охайо.

Може би на пръвъ погледъ това заглавие звучи самонадѣяно и дръзко. Но то добива смисълъ когато съдбата на България се разглежда като частъ отъ тая на други по голѣми държави и като се има предвидъ, че всичко е въ рѫцетѣ на Великитѣ сили. Все пакъ не е безсмисленъ романтизмъ, малкъ народъ да ратува за освобождението си! Подтисничеството и неговото отхвърляне сѫ до голѣма степенъ резултатъ отъ съотношението на енергий и политическа мадростъ. Единъ малкъ народъ може да направи голѣма поробителъ да загуби ума си и да отстапи. Историята изобилствува съ примѣри отъ този родъ. Разбира се, съединението и величината оставатъ първостепененъ факторъ и обратното-разиденението може да води къмъ всичко друго, но не и къмъ целта, която преследваме.

Две сѫ, обаче, главнитѣ причини, които правятъ освобождението на робитѣ, прблематично. Тѣ дори застрашаватъ и свободата и на останалитѣ до сега свободни народи. Едната отъ тѣзи причини е фактътъ, че днесъ западниятъ свѣтъ нѣма велики държавници, така както нѣма и велики писатели, поети, философи, композитори. Нѣма и следа отъ герой като Ботевъ, Кошутъ, Гарибалди, Вашингтонъ, чийто идеализмъ и саможертва донесоха свободата на тѣхнитѣ народи!

Втората причина лежи между отношенията на европейскитѣ държави. Въкъ следъ въкъ европейцитѣ се самоунищожаваха, дори и когато надъ тѣхната земя блѣсѣха велики държавници. Така континентътъ на генийтѣ и създателя на християнската цивилизация бѣше сведенъ до ролята на "пета" велика сила. Не по мадра е Европа и следъ Втората Свѣтвна война, най ужасната и несправедлива отъ всички до сега. Съ изключение на Западно-германскитѣ водачи следъ 1945 година насамъ, чийто политическо прозрѣние ги води къмъ най щастливъ пътъ, останалитѣ не се отличаватъ отъ ония, които рушаха основитѣ на стария Континентъ.

Въ лицето на генералъ Де Голъ Франция има наистина единъ голѣмъ човѣкъ, ала неговиятъ опортюнизмъ, оправданъ съ идеята за едно френско месиянство е чуждо за европейца, който уцеля честитѣ отъ братоубийствената война.

Това, заедно съ неговия анти-американизмъ води до два резултата: задържане на Европа разединена и слаба и тласкане Америка къмъ трайно сближение съ Съветска Русия. И за слѣпеца е ясно, че при надигащиятъ се Китай и неминуема нужда за жизнено пространство, Съветска Русия винаги ще предпочете съюза съ Америка, а не съ Европа. Последната, впрочемъ, би се чувствувала несигурна и би имала второразрѣдно мѣсто, ако би имала за съюзникъ Съветска Русия. Това е идеята, която иматъ предвидъ явнитѣ и прикрити противо-американски съветници на Генерала.

За нещастие, главната пречка за освобождението на поробенитѣ идва отъ американскитѣ либерали, които сѫ господствуващата маса въ дветѣ политически партии и въ редицата други пораженски организации, чийто демонстрации, пропаганда и упоритостъ наливатъ вода въ воденицата на комунизма. Тука е всемогъщата преса съ нейнитѣ монополисти - коментатори отъ типа на Липмановци, Рестоновци, Пирсоновци и други повърхностни философи и политически аморалисти, които работятъ за узаконяване престѣпленията на Москва и за "мирното сжителство".

Либерализъмът и либералитът бяха историческа насъщност. Но съ появата на комунистическата империя, единствен антиподът на комунизма остана консерватизма. Единият—колективистическа, авторитарна, поробителна сила. Другият—индивидуалистическа, креативна сила, черпена от самата природа на човъка с неговата свобода и неотлъчима частна собственост.

Неизбъжно по срѣдата остана либерализма, съ преобладаващи колективистически елементи. Въ органическата еволюция, той се явява аналогът на видовата междинност, която, съгласно Дарвинъ, е оброчена на гибелъ заедно съ свѣта, която тя представлява. Тъкмо такава е ролята на американскитъ либарали, които нѣматъ идеологична индивидуалност, а сѣ компилация отъ отбрани опортюнисти. Тѣ нѣматъ нито идеяли, нито съзнание за съдбоносната историческа роля, която играятъ и затова, тѣ сѣ противъ комунизма тукъ, а тамъ сѣ негови ортаци; проповѣдватъ миръ, а въ същото време водятъ по три войни, като назоваватъ военнолюбецъ всѣкого, който изобличава тѣхната фалшива природа; тѣ сѣ противъ дискриминацията, а я практикуватъ нѣколкостепенно по отношение на съюзницитъ си; тѣ не се трогватъ отъ критикитъ и горчивинитъ, които съюзницитъ имъ изпитватъ, а треперятъ предъ силата на лажитъ на тѣхнитъ врагове; тѣ сѣ за честната собственост и за частната предприемчивост, а все повече сковатъ и дветѣ съ колективистически закони....и така до безкрайност!

Тѣ не познаватъ добродѣтелитъ и силата на своя свѣтъ и затова се обайватъ отъ диктаторитъ и иматъ култъ къмъ Обединенитъ Народи. Тѣ сѣ загубили естественото чувство за самоотбрана и позволиха тѣхниятъ народъ, тѣхното национално знаме и тѣхната честъ да бѣдатъ газени въ калъта на Кастровци! Тѣ не знаятъ да печелятъ приятели, а само врагове! Тѣ не знаятъ да говорятъ на своя народъ и на свѣта, нито като голѣми патриоти, нито като голѣми християни, нито като голѣми човѣци. Тѣ помогнаха, щото Москва да стане мѣсто за поклонение отъ страна на свѣтовнитъ интелектуални първенци!

Иначе отлични човѣци и граждани, бащи и християни, тѣ притежаватъ способността да докарватъ работитъ до кризи и безизходностъ и тогава да проповѣдватъ държавническа мадростъ! Съ други думи—тѣ притежаватъ всички данни да влезтъ въ историята като ликвидатори на собствениятъ си свѣтъ!

Този процесъ тѣ започнаха съ пълното смазване на Германия и съ афекция къмъ Сталинъ и стигнаха до Берлинската стена, Куба, Южна Америка и Африка. Такива сѣ либералитъ—идеологически посредствени същества, чиято природа ги тласка да работятъ повече за разрушението на тѣхниятъ свѣтъ, отколкото за неговото спасение и триумфъ!

Казаното не означава, че западниятъ консерватизъмъ е свършенъ. Неговата същностъ е дълбого биологически обоснована и непобедима, ала неговитъ експоненти нито я разбиратъ, нито знаятъ езика, съ който да се представятъ предъ съвремениятъ свѣтъ, дезориентиранъ и деморализиранъ отъ посрѣдствеността на либералитъ и отъ мамливата злокобна пропаганда на комуниститъ.

.....

БЪЛГАРСКАТА ТРАГЕДИЯ

Отъ
Стоянъ Ст. Николовъ
Торонто-Канада

Политическата ни емиграция, заварена отъ събитията или впоследствие успѣла да се спаси въ свободния демократиченъ свѣтъ следъ завладяването на България преди 20 години отъ съветскитѣ войски и и насилственото налагане отъ тѣхъ на комунизма у насъ, се намѣри не само въ трагичната обстановка на емигранта, а и предъ трагизма да понася незаслужено едно, ако не враждебно, то най малко още побидното пренебрежително отношение на западния свѣтъ къмъ българитѣ. Неосведоменостъ, недобросъвестна пропаганда отъ свои и чужди среди срещу България презъ втората свѣтвна война и политиката на комунистическия режимъ презъ тия двадесетъ години, изиграха роля за това.

Едва ли нѣкоя е срещналъ между впечатления и преценкитѣ на меродавни западно-европейски и особено американски журналисти, две благоприятни думи за българитѣ, откакто "желѣзната завеса" подигна едното си крейче за представители на западната преса. Всички като въ хоръ следъ обиколката си изъ Съветския Съюзъ и сателититѣ му предадоха впечатления, че България е най-изостаналата страна и не откриха никакви добродетели у българския народъ. А нѣкога авторитетни пътешественици и познавачи на народната душа, оставиха описания не само на изключителната българска природна красота и на забележителния културенъ и материаленъ напредѣкъ на българитѣ следъ освобождението, а засвидетелствуваха съ възторгъ и удивлението си отъ неуспоримитѣ добродѣтели и високи морални качества на нашия народъ.

Че България, въпреки комунистическия петелетки и китайски скокове напредѣкъ, изостана значително назадъ въ сравнение съ все-странния напредѣкъ на свободния демократиченъ свѣтъ презъ последнитѣ 20 години, е вѣнъ отъ всѣкакво съмнение. Само безкруполната комунистическа пропаганда, която спрѣга глаголитѣ въ бъдаше време, за да порази свѣта съ запланувани "успѣхи", може да се прави слѣпа предъ жестоката действителностъ, въ която тѣне българскиятъ народъ отъ 20 години. Но всичко това далечъ още не опредѣля България и народа ни като най-назадничави и изостанали не само въ сравнение съ високия стандартъ на западния културенъ свѣтъ, а и въ сравнение съ съседитѣ ѝ, като се дава на България въ най-добрия случай мѣсто само предъ Албания.

Не е време за впусане въ сравнително изучаване на България и народа ѝ съ нейнитѣ съседи. Наложително е, обаче, да се припомни, че българскиятъ народъ никога не се е славилъ, нито съ корупцията на единия си съседъ, нито съ шовинизма на другия, нито съ мегаломанията на третия, нито съ петвѣковното избиване на народа ни отъ четвъртия. Не е назадничавъ и изостаналъ въ сравнение съ тѣзи си съседи единъ народъ като българскиятъ, когато бележити пътешественици и знаменити европейски държавници сѣ го обиквали, защото сѣ възхитили отъ високия му семеенъ и общественъ моралъ, отъ трудолюбието му, отъ чистия му незавоевателенъ патриотизъмъ, отъ любовта му къмъ човѣка, правдата и истината. Обстоятелството, че отъ 20 години се бори срещу тиранията на комунизма съ единственото му останало средство за отбрана - СЪБОТАЖА, че означава още, че се е отдалъ на ленностъ или е трѣгналъ по надолнището на регреса като народъ безъ амбиция за издигане и приобщаване къмъ идеалитѣ на свободния демократиченъ свѣтъ, на чело съ велика Америка.

Двадесетъ годишния периодъ на мирно творчество между дветѣ световни войни решително опровергава подобна клевета. За по-малко отъ една година страната ни се възтанови отъ последицитѣ на първата война, всички ограничения въ продоволствието се премахнаха и недоимъка на стоки се замѣни отъ изобилие на всичко. Презъ тѣзи 20 години България се индустриализира не по запланувани петилетки за ограбване на производството ѝ, за да се задоволятъ ненаситнитѣ нужди на Съветския Съюзъ, а отъ свободно проявения творчески гений на българския индустриалецъ, който задоволи всички нужди на българския народъ. Земеделieto ни претърпя трансформация, която измѣсти на всѣкъде нерантабилното екстензивно производство на зърнени храни съ интензивни култури: лень, конопъ, памукъ, захарно цвекло, соя, слънчогледъ и други маслодайни разтения, които сложиха начало и развиха экспортна родна българска индустрия. Животовѣдството, птицевѣдството и яичарството не са мо задоволиха въ изобилие нуждитѣ на мѣстното потребление, а станаха първостепени экспортни артикули за снабдяване на народното ни стопанство съ валута отъ свободнитѣ пазари.

Всичко това и още много други постижения въ областта на строителството, наука, изкуство и култура се извърши безшумно, безъ кресливи скандирания на агитки, отъ упорития трудъ на българина. Но днесъ, всичко това, старателно скрито или изопачено отъ комуниститѣ, за които България излезе отъ каменния периодъ на развитие на 9 Септемврий 1944 г. не се разкри и прецени отъ сегашнитѣ западно европейски и американски наблюдатели на живота въ България. Тѣ напушатъ страната ни съ проклятие, че не сѣ имали топла вода въ хотелската си баня, съ облекчение, че сѣ се измъкнали отъ една изостанала въ развитието си страна и въ най-добрия случай съ чувството на пренебрежение и оскърбително съжаление къмъ българитѣ. Това си отношение къмъ достойния за по-добра участъ народъ, тѣ пренасятъ и върху общественото мнение на културния Западъ за България.

Да се разбиятъ предубежденията, да се опровергаятъ клеветитѣ, за да се превърне пренебрежителното отношение въ респектъ къмъ загубената ни Родина, е въпросъ на много усилия отъ всички, които сѣ отъ български произходъ, зависи отъ поведението на всѣки отдѣлно и най-много отъ интелигенцията ни въ чужбина. Всичко това, следователно, предполага дълга и упорита работа за спечелване на общественото мнение въ полза на България. А България има съ какво да се представи въ благоприятна светлина предъ външния свѣтъ, има културна и духовна съкровищница, съ която може всѣки отъ български произходъ да се чувствува гордъ съ произхода си.

Изминалитѣ 20 години на комунистическа тирания надъ народа ни повѣляватъ на всички ни да не хабимъ по-вече силитѣ си въ взаимни борби, а да ги обединимъ въ борбата ни срещу общия врагъ на човѣчеството - комунизъма, и за извоюване на заслуженото високо мѣсто за българското име въ свободния демократиченъ свѣтъ.

" МЛАДА БЪЛГАРИЯ " - " НАРОДНА БОРБА " .

Излизането на първитѣ броюве отъ двата нови органи на българския Националенъ Фронтъ въ Европа - "Млада България" Англия и " Народна Борба " Швеция, днесъ когато ние отбелѣзване 20 години робство подъ комунизъма, е едно ново доказателство, че борбата за освобождението на нашиятъ народъ не е стихнала и нѣма да стихне докато отново свободата не озари хоризонта на Родината ни.

Д Е Р З А Й Т Е
Б Ъ Л Г А Р С К И Е М И Г Р А Н Т И !

Д-ръ Александър Николаевъ,
Рио де Жанейро.

Преди двадесетъ години българскиятъ народъ загуби своята свобода и независимостъ и стотици негови вѣрни синове поеха тежкия пътъ на емигрантската борба. Тѣ започнаха и продължаватъ и до днесъ непрекъснато народополезна дейностъ, която е наистина единъ подвигъ, може би не толкова като положенъ трудъ, колкото по упоритостъ, вѣра и борчески духъ съ която се изнася.

Смѣлостта да носишъ непоколимемо, самонадѣяно и жертвоготовно знамето въ борбата за една идеялна целъ, изглѣдитѣ за крайната победа на която иматъ символиченъ характеръ, налага много вѣра и фнатизъмъ! Трудно нѣкои би могълъ да си представи, че силовитѣ възможности на емиграцията, съ хода на времето ще могатъ да развиятъ знамето на победата въ Родината. И въпреки всичко това, ние всички смѣло се взираме въ бъдещето....

И още по смѣло днесъ издигаме гласъ и настояваме да бъдемъ чути отъ тамъ, откъдето се раздава свѣтовната правда, че има единъ народъ, който отъ двадесетъ години страда. Единъ народъ надъ който се излѣ огънъ и жупелъ! Единъ народъ, комуто даже и въ Божиятъ Домъ не е позволено правото да се моли и отпраща молби къмъ Всевишниятъ—да бъде изслушанъ! Явно е, че тежка е орисницата на племето ни!

Къмъ васъ, братя български емигранти, борци за това племе отправямъ окуражителенъ зовъ и братски поздравъ. Организиранни въ редоветѣ на Българския Националенъ Фронтъ или други сродни организации, на всички ни цѣлътъ е една и съща. Въ обичътъ къмъ Родината не би трѣбвало да има съперничество. Всички изпълняватъ единъ и същи дългъ, една повѣля предъ свидната мъченица българската майка, която и днесъ рони сълзи по загубенъ синъ, братъ или съпругъ!

Емигрантската борба е свѣта, понеже е борба за единъ идеалъ. Трѣбвало би, обаче, да бъдемъ искрено натажени, виждайки, че нѣкои отъ нашитѣ сънародници, които биха могли да бъдатъ ценни сътрудници, забравятъ произхода си. Забравятъ гробоветѣ на родителитѣ си! Тѣ се предсавятъ за инородци и безгрижно се засланиятъ задъ материалнитѣ изгоди, които живота имъ предлага, за да оправдаятъ станалата класическа вече анатема на Атонския монахъ! Тѣ никога нѣма да бъдатъ това, което мислятъ, че сѣ. Защото живота на околнитѣ по начало ги отрича. Тѣ ще си останатъ безродни, самозалагвайки се, че принадлежатъ къмъ единъ чуждъ родъ. Човѣкъ има една майка и една Родина! Мнозина лукаво се извиняватъ, казвайки: "Ние не се занимаваме съ политика". Нима, ако кажешъ, че си българинъ, се занимавашъ съ политика? Нима да вдигнешъ гласъ и да се молишъ за свободата на навода си, политиканствувашъ? Нима е политика, да опровергавашъ нелепоститѣ на сититѣ и ухранени натрапени тирани на Родината, които трѣбватъ, какъ благоденствува българския работникъ въ тѣния режимъ?

Нѣкога, въ стария Китай сѣ рѣзали езицитѣ на тѣзи, които трѣбвало да мълчатъ. Мисля, че наказанието, да можешъ да говоришъ и да не смѣешъ, е по тежко. Говорете вие, български емигранти, за милионитѣ наши братя, осѣдени на мълчание! За тѣхъ се боритѣ вие и така се отчитате предъ историята!

МАКЕДОНИЯ И ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИЙ.

Спомени и впечатления отъ

Инж. ХРИСТО САРАФОВЪ,
Скопие, Македония.

Това, което донесе девети септемврий на България-комунистическото робство, безправиято, економическата експлоатация, съ други думи-колониизирането и отъ Съветския Съюзъ, въ още по голѣма степенъ се прояви въ Македония.

Въпреки, че новоизпеченитѣ "историци" отъ Скопие се мъчатъ да свържатъ съ даването на "Народна Република Македония" съ нѣкакви си дати, като 11 октомврий, 12 или 13 ноемврий или даже 29 ноемврий, на всички е ясно, че съдбата на тази българска земя се реши съ девето-септемврийския превратъ въ София, като хвърли Македония въ едно още по голѣмо робство, по страшно и по кърваво и отъ турското и отъ сръбското.

Като съвременникъ и очевидецъ на тѣзи събития, азъ бихъ искалъ да запозная читателитѣ съ тѣхниятъ хронологиченъ редъ:

Още отъ първитѣ дни на правителството на Муравиевъ, въ Скопие се почувствува едно положение на несигурностъ и неизвестностъ. Едно следъ друго, не съ дни, но съ часове, се смѣняха найъ противоположни слухове, че напр. българската властъ напуска или пъкъ остава въ Вардарската частъ на Македония. Но найъ страшниятъ моментъ настъпи, следъ официалното съобщение на българското правителство на 7 септемврий 1944 год., че българската властъ остава, тамъ където е и че българската войска ще защитава до последна капка кръвъ границитѣ на Родината. Но какво стана! Рано сутринтъ на 8 септемврий 1944 година, Скопие осъмна безъ нито единъ български войникъ!

Презъ предходящата нощъ, въ пълно безрѣдие, изоставени отъ командующиятъ си персоналъ, частитѣ на 5-та Българска Армия, потеглиха къмъ старитѣ граници на България. Такова безоръжейно поражение, такъвъ погромъ, едва ли българската войска е преживѣла нѣкога! Само онзи, който е видѣлъ, какъ българскитѣ войници, безъ оръжие, разпилѣни, безъ никаква дисциплина и редъ, офицеритѣ по бѣли гащи, разоръжени и разсъблечени отъ малочислени партизански банди, слизаха по Деве Байръ къмъ Гюешево, само той може да схване ужаса на тази катастрофа!

Само онзи който чу и видѣ, какъ гражданитѣ на Скопие, Велесъ, Шипъ, Битоля и отъ цѣлата македонска земя протѣгаха ръце и викаха следъ воинцитѣ: "На кого ни оставяте, бе братя?", само той може да разбере трагедията на отново заробеная македонски българинъ! И, разбира се, цѣлиятъ новосформиранъ гражданенъ апаратъ въ страната бѣ бѣ изоставенъ на произвола на съдбата!

И отъ момента, когато комуниститѣ и тѣхнитѣ ортаци-звенари, пладнъри и продали съвестта си привърженици на други антинародни партий-обявиха по радио София, настъпването на новата ера на "народно" управление, настъпи въ мъченическата и кървава история на Македония нова ера на кървавъ тероръ, политическо и народностно робство!

Периода между 9 септемврий и 13 ноемврий, когато се поставиха основитѣ на на всастьта на Тито-Колишевски, бѣ периодъ на безвластие. Докато германцитѣ бѣха заети съ изтѣгляне на войскитѣ си отъ Гърция и Сръдиземноморието, въ Вардарскиятъ край бѣ настъпило положението на анархия. Никой на никого не даваше смѣтка за дѣлата си! Докато отъ една страна, тълпи, въ повечето случаи състоящи се отъ турци, цигани и албанци, разбиваха и развличаха изоставенитѣ държавни складове, отъ друга страна, стотици честни граждани отъ всички народности групи, а найъ вече българитѣ, се мъчеха да се спаси поне онова, което е въ момента възможно.

Тука е мѣстото да спомѣна за жертвоготовността и себеприцанието на десетина видни скопски граждани, които съ хиляди златни нополеони и лири, спасиха вардарският мостове от разрушение. Повечето от тѣзи патриоти, за "благодарност", следъ това загубиха главитѣ си отъ новата властъ.

А когато комуниститѣ се затвърдиха въ Скопие, рѣки отъ кръвь се излѣха изъ цѣлата македонска земя! Заредиха се "народни съдилища", които имаха за целъ да лишатъ областта отъ всичко, което е будно, свободомислящо, национално определѣно и най важно, отъ всички, които мислятъ и се чувствуватъ българи! Десетина хиляди българи загубиха живота си, разстреляни на стрѣлбището въ Скопие, Велесъ, Шипъ, Прилепъ, Битоля и другитѣ македонски градове. Други десетина хиляди изгниха по затворитѣ и концентрационнитѣ лагери.

Никой, никога изъ цѣла Македония нѣма да забрави героичното държане на "подсѣдимитѣ", чиято грешка или престѣпление споредъ комуниститѣ, била, че сж се родили българи и като такива умираха! Острието на меча не бѣ насочено противъ албанскитѣ банди които обираха и колежа невинното население въ заетата отъ тѣхъ часть на Македония, защото не се смѣташе за престѣпление ако си заклалъ цѣло българско семейство. Най голѣмото "престѣпление" по това време бѣ да си българинъ!

И днесъ цѣлата страна пѣе пѣсенъна за братя Чкатрови, като ги водеха на разстрелване, и днесъ се говори за последнитѣ думи на Д-ръ Раевъ, за героичното държане на Спира Китинчевъ, Гюзелевъ и стотици други македонски герой.

И като кулминационна точка на комунистическото безправие, дойде изпращането на необучениятъ невѣроятенъ 15-ти Корпусъ на така наречениятъ Стремски фронтъ. Памѣтенъ ще остане деня, когато този корпусъ съставенъ отъ македонски-българчета се разбунтува, преди да замине за фронта. Състоящъ се изключително отъ младежи между 18 и 20 години, набелѣзани като недовѣрени и възможни неприетели на властта, тѣ бѣха хвърлени въ една кланница, само за интереситѣ на болшевикитѣ и сѣрбо-комуниститѣ. Малко бѣха щастливцитѣ, които се завърнаха по домоветѣ си! Това престѣпление отъ страна на Тито и Колишевски, едва ли има равно на себе си и единъ денъ тѣзи най голѣми убийци въ историята на Македония, ще отговарятъ предъ българския народъ.

Както въ Царството, така и въ Македония, по специално въ Вардарския и край, комунизма нанесе неописуемо зло на населението ѝ. Хвърли го въ рамкитѣ на една чужда нему и изкуствено създадена държава, каквата е Титова Югославия. Отне националното право на болшинството на населението да се наричатъ, да говорятъ и да се чувствуватъ дори като българи! Изби цвѣта на населението ѝ и хвърли въ мизерия и ноцета абсолютно цѣлата страна!

Но да не забравяме, че всичко има край, дори и робството! Така и края на комунистическата тирания ще дойде! Народа въ Македония очаква съ нетѣрпение деня на разплатата съ титовци и колишевци!

Защото идеята за свободна Македония, тази вѣковна българска земя, не може да загине съ избиването на цвѣта на населението. Синоветѣ на старитѣ комити не спятъ, тѣ не сж забравили завѣта на дѣдитѣ си и дори съ кръвта се, ще удавятъ тиранитѣ и пакъ ще запѣятъ старата волна пѣсенъ на свободата!

.....

БЪЛГАРСКИ ПАТРИОТКИ, ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИТЪ

СЛЕДЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.

Следъ 9 септември 1944 год. комунистите и тѣхнитѣ ортаци-звенари, плад-
няри и лѣви социялисти-избиха надъ 75,000 души, български граждани. Това бѣ
цвѣта на българщината! Съ това, комунистите искаха да обезглавятъ българския
народъ, който да се превърне на послушно стадо отъ роби.

Тѣ не се спрѣха въ своитѣ нечувани престѣпления и дори предъ беззащит-
нитѣ български жени-хиляди български майки, български девойки сподѣлиха сѣд-
бата на своитѣ бащи, синове, съпрузи! Тѣхнитѣ имена, обаче, оставатъ безсмъртни!
По долу даваме кратъкъ списъкъ на нѣкой отъ тѣзи български-геройни:

Кунка М. Маринова,	28. с. Махалатъ, плѣв.	Убита на	18 2	1945
Бойка А. Панайотова	56. Сливень.	Убита на	14 2	1945
Радка М. Гешева	42. Сливень	Убита на	5 3	1945
Костадина Демирова	25. с. Стрѣма, пловд.	Убита на	24 4	1945
Тонка Н. Просеничкова	59. Русе. /внучка на баба Тонка/	"	5 11	1945
Фиданка Д. Огнянова	19. Самоковъ	Убита на	9 9	1944
Куна П. Стоева	45. с. Лисичево, пазардж.	Убита на	14 9	1945
Ана П. Хаджийска	41. с. Лисичево, пазардж.	Убита на	14 9	1945
Тодорка П. Иванова	24. с. Реселѣць, орѣх.	Убита на	22 9	1945
Васфия М. Османова	22. Русе. /туркия/	Убита на	25 2	1945
Василка С. Биберова	44. София, ул. Нишка 46	Убита на	10 9	1945
Милка Р. Младенова	26. Кюстендилъ, ул. Осогово.	Убита на	1 10	1945
Ребека Г. Бенатанъ	40. София, ул. Три Уши 22. /еврейка/	"	1 10	1944
Мона Р. Иванова	54. с. Енчевци, дрѣн.	Убита на	31 12	1944
Златка К. Ионева	26. с. Драгалевци, соф.	Убита на	9 9	1944
Ганка И. Кисьова	37. София, ул. Сердика 38	Убита на	30 9	1944
Йорданка Г. Тодорова	42. София, орна Баня.	Убита на	22 12	1944
Ана Д. Начева	65. София, ул. Царъ Симеонъ 7	Убита на	9 10	1944
Василка И. Георгиева	25. с. Раждакъ, петр.	Убита на	9 9	1944
Милка Р. Александрова	28. Кюстендилъ.	Убита на	4 10	1944
Мария Д. Цанева	36. с. Янково, Шуменско	Убита на	9 9	1944
Славка С. Богданова	44. София, ул. Поноръ 16	Убита на	16 9	1944
Вѣра Д. Янкова	27. София, ул. Клокотница 63	Убита на	16 9	1944
Мария И. Даскалова	22. сякоруда, невр.	Уби	на	9 9 1944
Надѣжда Е. Маркова	45. София, ул. Раковски 126	Убита на	24 5	1945
Петка Т. Зографова	38. Стара Загора	Убита на	9 9	1944
Радка Ш. Иванова	19. Асеновградъ.	Убита на	29 9	1944
Иванка В. Василева	44. с. Мирково, порд.	Убита на	4 5	1944
Стойка Н. Новичкова	55. с. Ябланица, тетев.	Убита на	12 5	1945
Гана Г. Гергова.	26. с. Итрьклево, рус.	Убита на	9 9	1944
Виолета К. Костова	22. Пловдивъ, ул. Перникъ 2	Убита на	9 9	1944
Здравка К. Тодорова	31. Видинъ, ул. Софийска 5	Убита на	24 9	1944
Куна П. Петрова	45. с. Бѣли Мель, Ферд.	Убита на	12 9	1944
Стефана А. Георгиева	41. Варна, ул. Сливнишка 44	Убита на	24 5	1945
Петка Т. Узунджовска	55. с. Енина, казан.	Убита на	9 9	1944
Мария К. Стоева	47. с. Две Могили, русен.	Убита на	21 9	1944
Иванка А. Анева	22. с. Тодоричане, Луков.	Убита на	12 9	1944
Стойанка П. Петранова	47. с. Мирково, панаг.	Убита на	14 9	1944
Стефа К. Кунчева	28. Радомиръ.	Убита на	9 9	1944
Иванка Т. Янкова	26. с. Новоселци, Соф.	Убита на	16 9	1944

Събралъ и подредилъ:
Г. П. БОЗДУГАНОВЪ,
поручикъ О. З.

ЕДНА ПОЗОРНА ДАТА .

Отъ

Колю Кондовъ

Ню Йоркъ

Пятътъ на историческото развитие на българския народъ не е лишенъ отъ показателитѣ за неговото естествено духовно и политическо развитие. Този пътъ представлява синусондална крива на която сѣ отбелѣзани величието и падението на този скромень, но героичень народъ. Много усилия са се полагали и полагатъ отъ враговетѣ на България, независимо отъ произхода имъ, за духовното и политическо унищожение на българитѣ. На нѣколко пѣти България изживѣ тежко духовно и политическо робство. Тежкитѣ страдания и изпитания на които бѣ подлагатъ българския народъ, непосилнитѣ духовни и политически условия при които живѣеше въ продължение на вѣкове не бѣха въ състояние, обаче, да унищожатъ, най-малко промѣнятъ вѣрата въ свободата и твърдата решителностъ въ борбата за извоюване на естественитѣ си национални права и свобода. Успѣлъ да се освободи отъ турското петвѣковно робство, българския народъ, бързо организира общественно-политическия си животъ и се стабилизира икономически. Съ бързи крачки, присъщи на природата му, той закрачи по пътя на прогреса въ областта на културата и стопанския възходъ. България за кратко време зае първо мѣсто въ средъ балканскитѣ народи съ своя жизненъ уровень и културни придобивки.

Току що отдѣхналъ отъ вѣковното робство, не успѣлъ напълно да излѣкува жестокитѣ рани нанесени му презъ вѣковетѣ, този честень, скромень и трудолюбивъ народъ, трѣбваше отново да бѣде лишенъ отъ правата, свободно и самостоятелно да гради своето бъдеще тъй както останалитѣ свободни народи.

Изминаха 20 години отъ денътъ въ който българския народъ бѣ прикованъ на робския кръстъ на страданияето, но този пътъ, не толкова отъ чужди врагоде отколкото отъ шепа недостойни негови синове продали съвестъ е честъ въ услуга на чужди интереси. Едва ли има съвременникъ, който да не трепне отъ възмущение, при спомѣна на всички ужаси и безчовѣчия, които се извършиха на 9. IX. 1944 год. Издевателствата надъ българския народъ отъ шепа криминални престѣпници облечени въ политическа одежда, подъ надзора и нареждането на тѣхнитѣ господари, чужди на родината ни интереси, продължиха съ още по-голяма яростъ следъ тази черна дата .

На 9. IX. 1944 г. българския народъ бѣ подложенъ на жестоко физическо унищожение, следъ което последва и духовното таково. Всички вѣрни и достойни синове и дѣщери, знаейки какъ да любятъ и пазятъ роднитѣ си национални интереси, бѣха безмилостно избивани. Трудно е да се опише този тежъкъ и страшенъ моментъ, още по трудно е да се опишатъ начинитѣ и методитѣ съ които си служеха ексекторитѣ: рязане на краищници преди да е настѣпила смъртъта; заравяне въ земята въ живо състояние ; зачукване въ дупка съ дървенъ чукъ и така умъртвяване; завързвани-полети съ бензинъ и запалвани; нарязване на парчета тѣлото после оковани въ сѣндѣкъ и изпращани на близкитѣ имъ или масови убийства и изчезвания безследно и още много такива съдистически издевателства за които и средновѣковнитѣ класически тирани биха имъ завидѣли.

Неможе леко да се опишатъ страданията на стотицитѣ хиляди български синове и дѣщери захвърлени при нечовѣшки условия въ безбройнитѣ затвори и концлагери, отъ които голѣма частъ бѣха унищожени следствие инквизициитѣ на които бѣха подложени и убийственитѣ

трудови норми, които бѣха заставени да изпълняватъ; следствие изтърпяването на произволни "присѣди", които имъ се раздаваха отъ така нареченитѣ "народни сѣдии".

Ето защо 9. IX. 1944 год. е символъ на народно страдание и за това на тази позорна и срамна дата, комунистическитѣ властици, съ своята силна полициаска машина заставятъ цѣлия народъ безъ разлика на полъ и възраст да излиза на предварително опредѣлени площади и мегдани да слушатъ празнословията имъ и наблюдаватъ силната полицейска машина, чрезъ която комунистическитѣ тирани го принуждаватъ да бѣде послушенъ и изпълнителенъ на желанията имъ защото въ противенъ случай участието му не ще бѣде по-друга отъ тая на избитите имъ по най жестокъ начинъ бащи, майки, братя и сестри.

Така преуморени отъ еднообразнитѣ и безсѣдържателни речи, сящо и отъ непосилната бдителностъ надъ народа, отъ страхъ да не изгуби търпение и ги помете за моментъ комуниститѣ ся си избрали своя действителенъ празникъ. Следващиятъ день следъ позорната и престѣпна дата - 10. IX. - тѣ ся го опредѣлили за свой почивенъ день, опредѣлили ся го за "празникъ на милицията" или както народа го нарича "празникъ на бездѣлницитѣ". - По този начинъ комунистически тѣ господари възнаграждаватъ своитѣ слуги за уморителната бдителностъ презъ първия день.

Изминаха 20 години отъ както комунистическитѣ доктринери и убийци заставятъ милиони човѣшки същества да ги слушатъ съ цената на реки отъ кръвъ и грамади отъ трупове. Стотици хиляди върни синове и дъщери пожертвуваха себе си въ безбройни неуспѣшни опити да защитятъ правата си и да възвърнатъ отнетата имъ лична и национална свобода. Други стотици хиляди бѣха принудени да напуснатъ родинитѣ си огнища и поеха тежкиятъ пътъ на емигрантството съ единствената мисль да разкажатъ на свѣта за страданията на единъ народъ, който най малко заслужава тази гроздна участъ и едновременно да се опазятъ и изчакатъ денътъ въ който биха усмислили съществуването си въ подкрепа на народното решение да се освободи отъ тази адска тирания.

Българинътъ е познатъ съ своята търпимостъ и скромностъ. Успоредно съ това историята не е отминала безъ да отлебѣжи безстрашието му въ решимостта му да отхвърли и смаже тия, които безотговорно и произволно го лишаватъ отъ най естественото и ценно благо-свободата!

Това е добре известно на комунистическитѣ властици, ето защо полагатъ последни усилия да унищожатъ всѣки, който би се решилъ да разбули грозната истина и опита да защити правата си. Тѣ знаятъ много добре, че денътъ на разплатата не е далечъ и за това стрѣхатъ отъ народния гнявъ е неописуемъ.

Ние върваме въ собствения си народъ, както върваме и любилимъ свободата, че не ще измине много време, когато България отново ще бѣде свободна и българскиятъ народъ отново ще поеме сѣдинитѣ си въ собственитѣ си ръце.

Да бѣдемъ готови въ този тържественъ и героиченъ моментъ, за да изпълнимъ достойно синовниятъ си дългъ предъ свещениятъ олтаръ на милата ни Родина.

Д В А Д Е С Е Т Ъ Г О Д И Н И

Б Ъ Л Г А Р С К А Е М И Г Р А Н Т С К А Л И Т Е Р А Т У Р А .

/продължение/

Д-ръ Георги Паприковъ.

Като единъ отъ най старитѣ български вестници въ Америка и въобще въ чужбина, трѣбва да се смѣта РЪБОТНИЧЕСКА ПРОСВѢТА, основанъ въ 1910 год. въ Гранитъ Сити, Илиной, гдето по тава време е имало голѣма българска колония. Вестникътъ е органъ на Българската Социалистическа Работническа партия въ Америка /привърженицитѣ на Де Леонъ/ и излиза и до сега като седмичникъ. Отъ 1964 год. се издава въ Дитройтъ, Мичиганъ. Вестникътъ винаги е ималъ строга антикомунистическа тенденция, особено следъ 9 септемврий 1944 год.

Също единъ отъ най старитѣ, продължаващъ да излиза български вестникъ е МАКЕДОНСКА ТРИБУНА, основанъ презъ 1926 год. въ Индианаполисъ, Индиана съ редакторъ до 1963 год. Любенъ Димитровъ, а следъ неговата смъртъ Бориславъ Ивановъ. Вестникътъ е органъ на Македонскитѣ Политически Организации въ Америка и Канада, но също така и на Македоно-Българскитѣ Источно Православни църкви въ този континентъ. Списва се по стария правописъ, прокарва тенденцията за свободна и независима Македония, отдѣлно отъ България, но подчертава българския произходъ на македонцитѣ. Бори се срещу нападкитѣ на сръбската и гръцка преса и взима остро становище срещу Титовия и ортодоксалния комунизъмъ. Често взима енергично страна и по църковнитѣ разпри.

Презъ 1950 год. започва да излиза на български езикъ, но по новия правописъ БЪЛГАРСКИ ПРЕГЛЕД, органъ на Националния Комитетъ за Свободна Европа. Тази американска организация се старае да подпомогне борбата на поробенитѣ народи и официално не е субсидирана отъ държавата. Списанието дава пълни и коректни сведения за състоянието въ България съ пълни цитати отъ комунистическата преса и отъ други извори. Отначало излиза като месечно циклостилно издание, а отъ 1953 год. - печатно. Статиитѣ не сѫ подписани, името на редактора не е дадено. Презъ 1957 год. поради "бюджетно-административни причини", списанието престава да излиза.

Паралелно съ Български Преглед, комитетата Свободна Европа, започва да издава презъ 1951 год. на английски езикъ съ сведения отъ всички поробени страни, месечника НОВИНИ ОТЪ ЗАДЪ ЖЕЛЪЗНАТА ЗАВЕСА, печатно, съ много статии, сведения, карикатури и пр. Същото списание излиза въ Мюнхенъ на нѣмски езикъ, като статиитѣ въ това издание сѫ подписани. Презъ 1962 год. списанието се преименува на ИСТОЧНА ЕВРОПА, съ подобренъ материялъ на английски езикъ, засѣгащъ политическия и икономически статусъ на поробенитѣ държави.

Като дѣла на най новитѣ национални емигранти, презъ 1950 год. въ Грацъ, Австрия започва да излиза циклостилното месечно списание СВОБОДЕНЪ ГЛАСЪ, което провежда идеитѣ на Българския Националенъ Фронтъ. Престава да излиза презъ 1951 год. изселването на много отъ емигрантитѣ за Америка, Австралия и Бразилия. Редактирано отъ комитетъ.

Друго подобно издание на Българския Националенъ Фронтъ, издавано въ Триестъ, Италия, първия брой отъ което излиза презъ 1951 год. е СВОБОДА, циклостилненъ месечникъ съ силенъ националенъ духъ. Излиза само една година.

Презъ 1949 год. Българския Националенъ Фронтъ се стабилизира вече като най здравата национална българска организация, съ клонове прѣснати по цѣлия свѣтъ.

Въ тази година започва да излиза и официалния органъ на организацията, вестника НАЦИОНАЛНА БЪЛГАРИЯ, печатно издание, месечникъ, излизащо въ Мюнхенъ, Германия съ редакторъ Д-ръ Димитъръ Вълчевъ. Вестникътъ излиза до 1954 година. Въ това издание, редактирано съ голѣма вещина и компетентностъ, сътрудничатъ най виднитѣ наши национални политици, стопановеди, дипломати и водачи на национални емигрантски дружества и групи. Списанието застъпва становището на Б.Н.Ф. Статиитѣ на Д-ръ Димитъръ Вълчевъ въ този вестникъ сж и оставатъ класически въ нашата емигрантска литература, напр.: На колѣне предъ бойнитѣ знамена!, Разпѣтието на Македония, Кървавиятъ Четвъртъкъ, Две дати, две поличби и пр.

Презъ септемврий 1951 год. въ Торонто, Канада започва да излиза, като независимъ националенъ вестникъ БЪЛГАРСКИ НАРОДЕНЪ ГЛАСЪ, месечникъ съ редакторъ-издателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ. Вестника се списва въ строго националенъ противокмунистически духъ, много близъкъ до идеитѣ на Б.Н.Ф. Дава сведения отъ поробената Родина и отъ разнитѣ емигрантски организации. Преставя да излиза презъ 1954 год. Издателътъ на този вестникъ се помъчи да го направи продължение на вестника БЪЛГАРСКИ ГЛАСЪ, неутраленъ информационенъ националенъ седмичникъ, излизащъ въ Шатитѣ отъ 1912 год. въ Гранитъ Сити, Илинойсъ, следъ като редактора му Василь Стефановъ почина. За нещастие, поради материални недоимъци, така специфични за българската емигрантска преса и това издание, следъ 4 години грѣбваше да спрѣ.

Презъ мартъ 1952 год. въ Парижъ, Франция, започва да излиза на български печатния месечникъ НАШ ПЪТ, органъ на българскитѣ безвластници /анархисти/ въ чужбина. Директори: отъ 1959 год. Данчо Найденовъ, а отъ 1961 год. Александъръ Христовъ. Списанието се пише и въ строга антикомунистическа линия.

Презъ 1953 год. сжщо въ Парижъ, Франция, започва да излиза органа на БЪЛГАРСКИ ЗЕМЕДЕЛСКИ НАРОДЕНЪ СЪЮЗ съ същото име, подъ редакциятъ на Арх. Стефанъ Левордашки. Месечно циклостилно издание, ратуващо за идеитѣ на Земеделския Съюзъ, противъ комунизма и крилото Пладне на Д-ръ Г.И. Димитровъ /Гемето/

Презъ 1953 год. отначало въ Питсбургъ, Пенсилвения, а следъ две години въ Ню Йоркъ, Американско-Българската Лига започва да издава месечно циклостилно издание на български и английски ЛИГАТА, въ което се даватъ сведения отъ съюзния животъ, а сжщо и национални и антикомунистически статии. Презъ 1955 год. списанието почва да излиза вече печатно подъ редакционния комитетъ: Стефанъ Басленковъ, Спасъ Райкинъ и Любенъ Делинешевъ. очватъ да се печататъ статии отъ видни наши публицисти въ изгнание, а сжщо и отъ чежденци, компетентни по българскитѣ въпроси. Отъ 1956 год. редакторъ остава Стефанъ Басленковъ, после Уилямъ Мамчиловъ, отъ 1959 год. Никола Балабановъ и отъ 1960 год. до сега Никола Балабановъ и Боянъ Чукановъ.

Презъ 1954 год. въ Берлинъ започва да излиза периодически циклостилното издание БЮЛЕТИНЪ НА БЪЛГАРСКОТО НАЦИОНАЛНО ДВИЖЕНИЕ, което бѣ много близко по идеи на Б.Н.Ф. Дава сведения за положението въ България, национални статии и организационни сведения. Преставя да излиза презъ следващата година.

Презъ сжщата 1954 год. въ Копенхагенъ, Дания започва да излиза единъ циклостиленъ месечникъ ДЕМОКРАТЪ съ редакторъ: К. Пановъ. Ратува за свобода, независимостъ, народовластие. Национално, антикомунистическо издание. Излѣзли сж само два броя.

/продължава въ следния брой на БОРБА/

АТЕИЗЪМА ВЪ КОМУНИСТИЧЕСКА

БЪЛГАРИЯ.

отъ

Свещеникъ Георги попъ Груевъ,
български емигрантъ въ Америка.

Следъ като България бѣ окупирана отъ светскитѣ войски и следъ като комуниститѣ взеха властта на 9 септемврий 1944 година, една отъ първитѣ имъ задачи бѣ да се унищожи нашата православна християнска религия. Комуниститѣ много добре знаеха отъ своята полувѣковна практика, че съ материалната съпротива на народа скоро ще се справятъ, защото не могатъ шепа въстаници съ голи раце да се съпротивляватъ срещу модерно организираната червена армия.

Тѣхната смъртна опасностъ се явяваше вѣрата къмъ Бога, така дълбоко засѣдала въ народната душа презъ вѣковетѣ. И така, червенитѣ антихристи, решиха физически да премахнатъ религията въ България.

Веднага още следъ 9 септемврий 1944 година, почти всички свещенници по села и градове бѣха изарестувани, жестоко бити по милиционерскитѣ участъци и стотици отъ тѣхъ избити и тѣлата имъ захвърлени по усой и друмища. Мнозина вѣрни Христови служители издѣхнаха по затвори и лагери, трѣти бѣха просто застрелвани предъ тѣхниятъ Хремъ. Едва ли има български свѣщенникъ, който да не е затварянь, жестоко битъ или убитъ. Много свещенници загинаха заедно съ семействата си.

Хиляди отъ Божийтѣ Храмове и Монастири бѣхо обѣрнати на комунистически партийни домове, забавителни заведения, обори, кръчми и др. Всичко това ставаше по "решение на населението", като съ това комуниститѣ искаха да си измѣнятъ рѣцетѣ. Въ София и въ по голѣмитѣ градове оставиха тукъ таме нѣкоя църква отворена, за да може да ги показватъ на наивнитѣ западни чужденци. Въпреки тормоза и заплахитѣ църквитѣ, особено на голѣми християнски празници, биваха пълни съ богомолци. За да пропадатъ и тѣхъ, комуниститѣ организираха банди отъ гамени, които идваха вътре въ църквитѣ въ време на служба, държаха се непрелично, играеха на топка биеха богомолцитѣ, та най после идваше милицията и затваряше Храма подъ претекст че свещенницитѣ не могли да въдворяватъ редъ!

Въ всички градове и въ по голѣмитѣ села се основаха "Атеистични Клубове" въ които караха всички ученици и младежи насилствено да членуватъ. Почнаха да издаватъ купища антирелигиозни книги, списания, вестиси отъ български автори и преводни, забраниха издаването на Богослужебни книги, календари и църковни потребности; Всичко, само да се изтрѣгне отъ хорскитѣ сърца любовта имъ къмъ Бога!

По долу азъ давамъ само нѣколко блѣди примѣра отъ безсрамната атеистична пропаганда, която комуниститѣ водятъ въ нашата Родина.

МАЛКИЯТ БЕЗБОЖНИК

НѢКОИ ВЪПРОСИ
НА АТЕИСТИЧНОТО
ВЪЗГЛЯГАНЧЕ
ПРИ ОБУЧЕНИЕТО
ПО ЛИТЕРАТУРА

ДОЛУ БОГ!

И от твоя престол
те запрашаме мъртъв надолу

Сказание има от Марка,
обвито с мистична тъма:
„Мария бе с Йосиф другарка,
роди — и остана мома

ДОЛУ БОГ!

ГЕОРГИЙ ОУ АТИРЕЛ ИГНОЗИ
РАД... СТУК... РАДИИ

— хвърляме бомба в сърцет
превземаме с шум небето:

БЕЗБОЖНИК

— И така, дядо попе, по-малко ще
пушиш, по-малко ще пиеш и по-малко ще
изповедваш жените

НАРЪЧНИК НА АТЕИСТА

КАРДИНАЛЪТ — ОХЛЮВ

Спелман е кардинал в САЩ
и кандидат за папски престол,
той е бивш трамваен кондуктор,
алпинист, играч на бейзбол,
спикер, летец, писател, сценарист,
и кинозвезда.

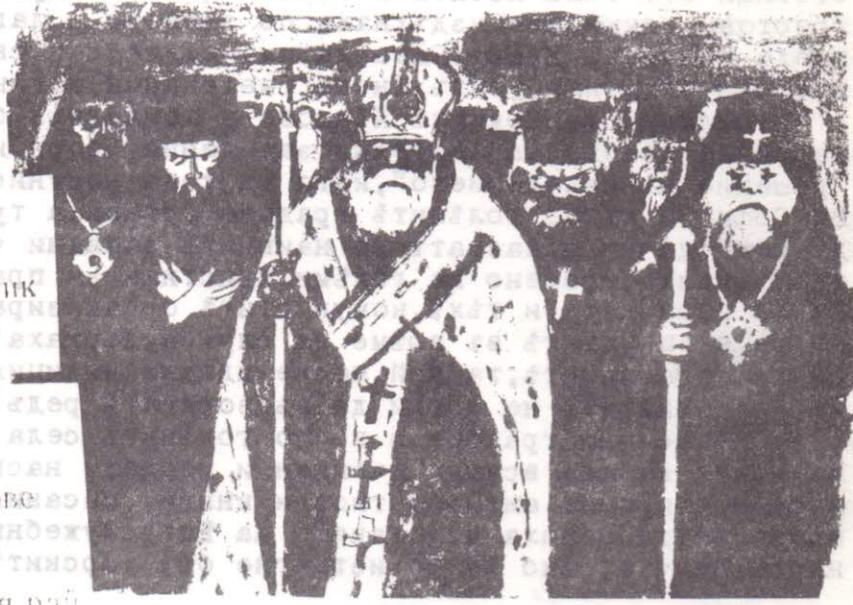
— Аз съм безбожник,
чуй ме, земя!
Буйна, тревожна е
моята душа!

То било през времето фашистко.
В двор седели поп и попадия,
светела над тях луната ниско
като калайдисана тепсия.
Под лозница баница ядели,
благослов отправяли към бога,
но не щеш ли — чудо те вилели

Нека ме гонят
зли духове —
аз съм безбожник
с твърдо сърце!

ДОЛУ БОГ!

По небесните мостове
високи безкрай,
с въжета и лостове
ще снемем блажения рай

ON ATHEISM AND COMMUNISM —

— Годеницата ми е много принципна. Не желае
да се венчава в църква.

авна библн

По чули ли сте нещо за Иисус —
разпнат бил върху дърво той?
С Иисусови молитви наизуст
превръщат всичко в доларча банкисъ

— Без бог! Без господар!
Септември ще бъде май.

НЕ ТЕНЯМ
СВЕТАЯ
КРАСА

IV

Глава не свеждай в отчаяние,
Прокуденъ Аспаруховъ синъ,
Не забравяй древнитѣ сказания
За чутни подвизи, за славни времена!
Словата на Отца Пайсий грѣятъ, -
Съ мощна Византия въ неравна борба
Веднѣжъ и дваждъ ли Симеонъ
Натика въ Хелиспонта ромейскитѣ войски?
Тлъстата империя на варваринъ-селджукъ
Не смаза твоя духъ петъ вѣка;
На редовнитѣ кръвоизлияния на стария сатрапъ
Не помогнаха ни врачки, ни музеински
Заклинания, ни заптията въоржени до зѣби,
Когато часъ удари за крайната разплата.
Отколе пурпурната слава на Византия
Е сънь забравенъ, обвить въ жълтъ папирусъ,
Цѣль вѣкъ воинитѣ на Сюлеймана
Спятъ теждѣкъ анатолски сънь...

V

Ти знаешъ Кантъ, челъ си Аристотель,
Йоана Рилски тачишь и вѣрвашъ въ Христа.
По силата на вѣчнитѣ закони,
По думитѣ на дрѣвнитѣ пророци,
Подъ жезъла на Великия Сѣдникъ
Светлата правда пакъ ще възкрѣсне!
Следъ ураганъ свирепъ идва слънчевъ день,
Следъ кърваво разпятие - новъ животъ трепти!
Ще се разпрѣснатъ мрачни небосклони,
Ще рукнатъ чисти пролѣтни води,
Ще зашумятъ отново трепетликитѣ,
Ще трѣгнатъ изтерзани братя
Рѣка въ рѣка къмъ свѣтли бѣдници.
И тежничасове ще зрѣятъ не за чужди
Господари. Моми и птички волно ще запѣятъ
И слънце пакъ ще греине надъ България!

Юлий 1964 год.
Ню Йоркъ.

IIIIIIIIII

ОТНОШЕНИЕТО НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ КЪМЪ ПОЛИТИКАТА НА ВЕЛИКИТЪ СИЛИ .

Речь произнесена отъ г-нъ Спасъ Райкинъ на протестното събрание устроено отъ БНФ въ Ню Йоркъ презъ Септемврий 1963 г.

Днесъ и утре цѣла България празнува деветнадесетъ години отъ 9ти Септемврий. Стохилядни манифестации въ София и другитѣ голѣми градове, митинги въ всѣко село и всѣки градъ, речи и доклади отъ малки и голѣми комунистически величия въ възхвала на този день заливатъ отъ край до край поробената ни родина. Чуждестранни наблюдатели на тази тупурдия може да си помислятъ, че наистина българския народъ е щасливъ и очарованъ отъ комуниститѣ и съ публичнитѣ демонстрации имъ дава своята подкрепа. Комуниститѣ, обаче, немогатъ да излъжатъ и заблудятъ тѣхния най-голѣмъ сядия, предъ когото дори и като ликуватъ треперятъ за кожата и властѣта си. Този сядия е българския народъ въ родината и българската емиграция прѣсната по четиритѣ краища на свѣта.

На тѣзи тържества комуниститѣ ще отчетатъ "постиженията" си, ще се стараятъ да убеждаватъ гладнитѣ българи, че тѣ не сѣ гладни, поробенитѣ наши братя, че тѣ сѣ свободни, катастрофалния провалъ на комунистическата икономическа политика, че той е наистина блестящъ успѣхъ. Българския народъ, обладанъ отъ страхъ, загриженъ за парчето хлѣбъ, което комуниститѣ държатъ въ рѣцетѣ си и не се колебаятъ да го отнематъ отъ всѣки, които не върви въ кракъ, който не марширова на митингитѣ и който не вика съ прегракнало гърло възхвали къмъ поробителитѣ си, ще марширова, ще ги слуша, ще имъ се смѣе въ сърдцето си, ще ги мрази въ душата си и ще мечтае до кога тази фарисейска тирания ще вилнѣе надъ родината му. И снова което най-много ще го тревожи, на което той безпомощно ще търси отговоръ и което най-много ще го огорчи, това е политиката на великитѣ сили въ този трагиченъ часъ на неговото съществуване.

Винаги когато тежки нещастия сѣ сполетѣвали българския народъ той е обръщаль погледъ къмъ великитѣ сили, вслушваль се е въ тѣхнитѣ гласове, следѣлъ е тѣхнитѣ ходове и се е надѣваль на помощъ отъ тѣхъ. Нещастieto е тамъ, че великитѣ сили винаги сѣ имали различни интереси и доколкото интереситѣ на българския народъ сѣ се сходяли съ тѣхнитѣ интереси, тѣ сѣ били готови и сѣ му помагали, но когато тѣхнитѣ интереси не сѣ се сходяли съ интереситѣ на българския народъ, то тѣ не само не сѣ му помагали, но сѣ му и вредили.

Отъ друга страна и българския народъ не всѣкога е билъ единодушенъ въ разбиранieto на своитѣ интереси и като резултатъ на това разногласие една частъ отъ българския народъ е гледалъ къмъ една велика сили друга частъ къмъ друга. Така въ България винаги е имало русофили, германофили, англофили и пр. Русофилитѣ въ България, или германофилитѣ, или англофилитѣ, винаги сѣ се мъчили да убеждаватъ българския народъ, че неговитѣ интереси най-добре ще бѣдатъ защитени отъ оная велика сила, на която тѣ сѣ възложили надеждитѣ си. Кой можеше да убеди нашитѣ англофили преди и презъ войната, че не Англия, а Германия най-добре ще помогне на България? Кой можеше да убеди нашитѣ германофили, че не Германия, а Англия, Америка и Русия ще защитятъ интереситѣ на България? Георги Димитровъ въ Москва и Георги Димитровъ въ Лондонъ презъ войната, радио Донау въ Германия и неговитѣ сподвижници въ София разпѣваха на кръстъ бъл-

гарския народъ теглейки го едни на една други на друга страна. Дали българския народъ повърва на еднитѣ , или на другитѣ , не е важно. Важното е това, че Девети Септемврий 1944 год. дойде и нито тѣзи които върваха въ радио Донау, нито тѣзи , които върваха въ радио Лондонъ или Москва можаха да помогнатъ или спасятъ българския народъ отъ лапитѣ на комунизма. И тѣзи които бѣха въ Лондонъ, и тѣзи които бѣха въ Мюнхенъ, и тѣзи които се надѣваха и върваха, че Москва нѣма да наложи комунизма въ България, останаха излгани въ надеждитѣ си. И ако българския народъ научи нѣкакъвъ урокъ отъ отъ сѣбитията презъ тѣзи деветнадесетъ години, то е урокътъ, че великитѣ сили, независимо отъ тѣхнитѣ обещания, независимо отъ възвишенитѣ принципи, които пропагандата имъ насажда всредъ българския народъ, въ края на краищата, преди всичко ги интересува тѣхната собствена сѣдба.

Нѣкой може да запита, дали всичко това трѣбваше да стане, за да научимъ този урокъ ? За простия български селянинъ, който отъ ранни зори до късни вечери пори земята, залива я съ потъ и кръвъ, за да нахрани семейството си, може да има извинение, че трѣбваше да види земята си въ чужди рѣце и се намѣри въ положението на крепостникъ, за да научи този урокъ, но за политическитѣ ръководители на българския народъ, таква извинение не може да се намѣри.

Искамъ да припомня по този случай една мисль на бележития английски държавникъ Палмерстонъ отъ миналия вѣкъ.

" Ние нѣмаме вѣчни съюзници и нѣмаме вѣчни врагове. Нашитѣ интереси сѣ обаче вѣчни и тѣхъ ние сме длъжни да следваме ".

Нека припомня сѣщо и отговора на Ламартинъ къмъ полскитѣ делегати, които потърсиха помощта на Франция за освобождението на Полша въ 1848 год.

" Ние обичаме Полша, ние обичаме Италия, ние обичаме всички поробени народи, но надъ всичко ние обичаме Франция ".

Умѣстно е сѣщо тукъ да припомнимъ и мнението на единъ съвремененъ английски държавникъ, Съръ Уинстонъ Чърчилъ. Въ Кайро единъ полковникъ отъ английската армия разтревоженъ предупреждава Чърчилъ въ 1945 год. за падането на Югославия подъ комунизма. Чърчилъ нервно го запитва: "Ти къде възнамѣрявашъ да живѣешъ следъ войната, въ Англия или въ Югославия". Полковника му отговаря, че възнамѣрява да се върне въ Англия. И архитекта на победата на съюзнитѣ въ последната война отговаря на разтревожения полковникъ : "Какво тогава си се загрижилъ за Югославия"?!?

Най голѣма демонстрация, че наистина великитѣ сили сѣ сагрижени преди всичко за собственитѣ си интереси представлява сѣдбата на Полша, Чехия и Югославия. Тия народи взеха активно участие въ войната противъ Германия, но следъ войната тѣ бѣха изоставени подъ най-страшното робство което свѣта познава. Ако останалитѣ поробени народи трѣбва да носятъ днешното робство като наказание за политиката имъ презъ войната , то това наказание не бива, ако принципитѣ за лоялностъ и приятелство имаха нѣкаква стойностъ да се носи отъ Полша, Чехия и Югославия. Днесъ тѣ сподѣлятъ сѣщата сѣдба каквато и останалитѣ поробени народи, и ако има още нѣкой който се съмнява въ изключителното значение на принципа, че великитѣ сили се интересуватъ преди всичко отъ своитѣ интереси, не и отъ интереситѣ на малкитѣ народи, то този исторически урокъ е останалъ неразбранъ.

Но това е история. Отъ нея само трѣбва да се научимъ какъ да гледаме реално на нѣщата. Днесъ българския народъ го интересува въпроса за неговото собствено освобождение и той съ основание очаква това освобождение да дойде съ помощта на великитѣ сили едно защото той самъ съ собствени сили не може да събори огромната Съвет-

лява да иска свобода за българския народъ, ще го направимъ, или ако искате да пратите на разходка изъ Америка като награда за вѣрна служба на комунистическия режимъ културнитѣ си ръководители, ще ги приемемъ, и пътя имъ ще платимъ, но кажете, че не сте сталинисти, пъкъ ако можете да станете титовисти - съ злато ще ви позлатимъ, то тогава, за насъ и за българския народъ не остава нищо друго освенъ да си теглимъ заключението за стойността на тази политика.

За голѣмо нещастие, и за срамъ, дори всрѣдъ нашата емиграция се намѣриха хора, които се съгласиха да подкрепятъ тази политика на великитѣ сили. Като се почне отъ Царя и Владиката, та се стигне до последни бакали и писарушки, се хванаха на това хоро и безсрамно скачатъ върху гробъта въ който лежи безпомощна България. И ..който иска да се хване на това юдинско хоро, той богато се заплаща - на едного ще пуснатъ цѣлото семейство да излезе отъ България, па билъ и отъ царската аристокрация, билъ той отъ капиталистическата класа или пъкъ незначителенъ службашъ отъ старото време. Другъ ще си осигури добра кариера и ще стане специалистъ по работи отъ които нищо не разбира, трети ще натрупа богатство като вземе въ рѣцетѣ си износа или вноса отъ България. Който не се хване на това хоро и мирскитѣ съблазни предлагани отъ прсводницитѣ на тази политика не играятъ ролъ въ живота му, на него му остава само една награда, тази която нашиятъ великъ поетъ революционеръ навремето изрече: да умре сиромаша за правда, за правда и за свобода.

Но работитѣ не сѣ така лесни въ България. Тази политика има фатални отражения. Умнитѣ и хитрите патристи скоро разбраха голата истина по политиката на великитѣ сили. И като разбраха тази истина, решиха, че вмѣсто да гонятъ вѣтрове и мъгли като се надѣватъ и вѣрватъ на великитѣ сили, по добре е да се подслонятъ подъ стрѣхата на комунистическата властъ. Нѣкой се осудватъ какъ Патриархъ Кирилъ и съ него една дузина български владци, можаха да застанатъ така здраво задъ комунистическата властъ. Патриархъ Кирилъ лежа шестъ месеци въ комунистическия затворъ. Азъ лично говорихъ съ него въ 1945 г. скоро следъ освобождението му. Вие трѣбваше да го видите този човекъ следъ като го бѣха яздили като магаре въ затвора, следъ като го заставаха да мете нуждницитѣ съ брадата си, за да разбере-те презъ какви мъки е миналъ. Днесъ той е най голѣмиятъ сподвижникъ на комунистическата властъ въ България, и ако прочетете царския бюлетинъ ще видите, че царя со дири гордѣе съ него, че никой не е направилъ за комунистическа България въ чужбина толкова, колкото Патриархъ Кирилъ. Той разбра и сцени политиката на великитѣ сили на време. Онѣзи които не разбраха и не сцениха навреме тази политика увиснаха на бесилото, други изгнаха въ затворитѣ. Но Кирилъ и Кириловци - тѣ сѣ плеада - генерали, капиталисти, търговци, учени, артисти, спортисти - се наредиха задъ комунистическата властъ и оставиха българския народъ да влачи веригитѣ на робството. Това сѣ резултатитѣ отъ днешната политика на великитѣ сили и ако тази политика продължава, все по-вече и по-вече слаби души ще се нареждатъ задъ комунистическата властъ докато великитѣ сили чакатъ комунизма да ферментира и вѣтъра и мъглитѣ да го отнесатъ.

Тази политика, нито ние, нито българския народъ може да я промѣни - така поне нѣкой казватъ, или таки не се внушава да мислимъ. Е ли обаче това истина? Можемъ ли ние и българския народъ да промѣнимъ тази политика? Не става дума за онѣзи които отъ тукъ надуватъ сиренитѣ на тази политика - за българитѣ става дума - не става дума за Кириловци въ България! Става дума за ония които сега гниятъ по затворитѣ или таятъ въ душата си семето на свободата и кой

ска империя и друго, най важното, защото днес комунизма застрашава цѣлия свѣтъ и интереситѣ на великитѣ сили, по тоя въпросъ, се покриватъ съ интереситѣ на българския народъ и поробенитѣ народи.

Ние желаемъ да бъдемъ реалисти по този въпросъ и никой неби ва да ни се сърди, ако ние вземемъ становища, или гледаме на политиката на великитѣ сили, презъ призмата на българскитѣ интереси. По наше убеждение и ние имаме сериозни основания да мислимъ така, опасността отъ комунизма за великитѣ сили не е преминала и последна целъ на комунистическитѣ диктатори остава налагане на тиранията имъ надъ цѣлия свѣтъ. Въ този смисълъ интереситѣ на поробенитѣ тѣ народи и интереситѣ на великитѣ сили съвпадатъ и никой неби ва да вижда въ положителното или отрицателното отношение къето тѣзи народи взематъ къмъ политиката на великитѣ сили изразъ на егзистични интереси, желание за ангажирване великитѣ сили въ война и не смѣтни жертви само отъ любовъ къмъ тѣзи народи.

Нека погледнемъ на фактитѣ въ днешната политика на великитѣ сили и нека се опитаме да разберемъ какъ се посреща тази политика отъ българския народъ. Скоро следъ войната западнитѣ сили се задоволиха съ политика на задържане на комунизма въ границитѣ му отъ 1948 год. Следъ това дойде политиката на гъвкавостъ, последвана отъ политиката на акомодация и мирно съперничество, за да завърши въ настоящата фаза на открито сътрудничество. Подписания въ Москва Пактъ за спиране атомнитѣ спити е първа стъпка въ тази насока за сътрудничество - сътрудничество за запазване и увѣковечяване на съществуващото статукво. Какво българския народъ може да очаква отъ тази политика? Може ли той да види въ тази политика елементитѣ на неговото освобождение? Кой, съ всичкия си разумъ може да твърди, че това е политика на освобождение, а не политика за увѣковѣчаване на робскитѣ вериги? И кой съ всичкия си разумъ може да очаква удобрение на тази политика отъ българския народъ? Ние сме убедени, че никой не вѣрва, какъма не вѣрва, че тази политика на великитѣ сили ще доведе до освобождението на поробенитѣ народи. Въ тази политика не вѣрва българския народъ. Въ тази политика не вѣрва българската емиграция. Ние сме убедени, че и проводниците на тази политика не вѣрватъ, че тя ще доведе до освобождението на българския народъ, но за да я оправдаятъ, тѣ открито ни казватъ, че нѣма друга политика, която тѣ биха и трѣбвало да водятъ. Всѣка друга политика, казватъ тѣ, ще порастне въ атомна война, а ние та кака война не желаемъ и не вѣрваме, че и поробенитѣ народи желаятъ. Като водимъ тази политика, ни казватъ тѣ, полека-лека вѣтъра на свободата ще извѣе комуниститѣ и поробенитѣ народи ще бѣдатъ освободени. Тамъ, казватъ тѣ, всредъ комунистическитѣ режими сега зрѣе единъ политически ферментъ, който като се развие комунизма ще умре.

Това е логиката и аргументацията на сегашната политика на великитѣ сили. Тази логика и аргументация ни напомня мъдростта на бедния български селянинъ, който като нѣма какво да даде на коня си презъ зимата го убеждава: "Трай коньс за зелена трева". Ние се съмняваме, а съ насъ се съмнява и бедния български народъ, че докато този политически ферментъ ферментира - или по право се вкисне, вобще не ще остане нѣкой който да му се радва.

Ние не искаме да визираме никого, да обвиняваме никого и никоя велика сила за тази политика. Но ние трѣбва да разпознаемъ добре тази политика и ясно и категорично да посочимъ какво българския народъ мисли за нея. И когато нѣкой трѣгне да държи речи по американскитѣ университети и да казва на българскитѣ комунисти: ако искате пари, ще ви дадемъ, ако искате търговия, ще ви дадемъ, ако искате да унищожимъ съзнателната българска емиграция, която си позво-

лява да иска свобода за българския народъ, ще го направимъ, или ако искате да пратите на разходка изъ Америка като награда за вѣрна служба на комунистическия режимъ културнитѣ си ръководители, ще ги приемемъ, и пътя имъ ще платимъ, но кажете, че не сте сталинисти, пъкъ ако можете да станете титовисти - съ злато ще ви позлатимъ, то тогава, за насъ и за българския народъ не остава нищо друго освенъ да си теглимъ заключението за стиснатостта на тази политика.

За голѣмо нещастие, и за срамъ, дори всрѣдъ нашата емиграция се намѣриха хора, които се съгласиха да подкрепятъ тази политика на великитѣ сили. Като се почне отъ Царя и Владиката, та се стигне до последни бакали и писарушки, се хванаха на това хоро и безсрамно скачатъ върху гробътъ въ който лежи безпомощна България. И ..който иска да се хване на това юдинско хоро, той богато се заплаща - на едного ще пуснатъ цѣлото семейство да излезе отъ България, па билъ и отъ царската аристокрация, билъ той отъ капиталистическата класа или пъкъ незначителенъ службашъ отъ старото време. Другъ ще си осигури добра кариера и ще стане специалистъ по работи отъ които нищо не разбира, трети ще натрупа богатство като вземе въ рѣцетѣ си износа или вноса отъ България. Който не се хване на това хоро и мирскитѣ съблазни предлагани отъ проводницитѣ на тази политика не играятъ ролъ въ живота му, на него му остава само една награда, тази която нашиятъ великъ поетъ революционеръ навремето изрече: да умре сиромаша за правда, за правда и за свобода.

Но работитѣ не сѫ така лесни въ България. Тази политика има фатални отражения. Умнитѣ и хитрите патристи скоро разбраха голата истина по политиката на великитѣ сили. И като разбраха тази истина, решиха, че вмѣсто да гонятъ вѣтрове и мъгли като се надѣватъ и вѣрватъ на великитѣ сили, по добре е да се подслонятъ подъ стрѣхата на комунистическата властъ. Нѣкой се случватъ какъ Партиархъ Кирилъ и съ него една дузина български владци, можаха да застанатъ така здраво задъ комунистическата властъ. Патриархъ Кирилъ лежа шестъ месеци въ комунистическия затворъ. Азъ лично говорихъ съ него въ 1945 г. скоро следъ освобождението му. Вие трѣбваше да го видите този човекъ следъ като го бѣха яздили като магаре въ затвора, следъ като го заставяха да мете нуждницитѣ съ брадата си, за да разбере те презъ какви мъки е миналъ. Днесъ той е най голѣмиятъ сподвижникъ на комунистическата властъ въ България, и ако прочетете царския бюлетинъ ще видите, че царя со дири гордѣе съ него, че никой не е направилъ за комунистическа България въ чужбина толкова, колкото Партиархъ Кирилъ. Той разбра и сцени политиката на великитѣ сили на време. Онѣзи които не разбраха и не сцениха навреме тази политика увиснаха на бесилото, други изгниха въ затворитѣ. Но Кирилъ и Кириловци - тѣ сѫ плеада - генерали, капиталисти, търговци, учени, артисти, спортисти - се наредиха задъ комунистическата властъ и оставиха българския народъ да влачи веригитѣ на робството. Това сѫ резултатитѣ отъ днешната политика на великитѣ сили и ако тази политика продължава, все по-вече и по-вече слаби души ще се нареждатъ задъ комунистическата властъ докато великитѣ сили чакатъ комунизма да ферментира и вѣтъра и мъглитѣ да го отнесатъ.

Тази политика, нито ние, нито българския народъ може да я промѣни - така поне нѣкой казватъ, или таки не се внушава да мислимъ. Е ли обаче това истина? Можемъ ли ние и българския народъ да промѣнимъ тази политика? Не става дума за онѣзи които отъ тукъ надуватъ сиренитѣ на тази политика - за българитѣ става дума - не става дума за Кириловци въ България! Става дума за ония които сега гниятъ по затворитѣ или таятъ въ душата си семето на свободата и кой

както може и където може се бори за освобождението на България. Става дума за насъ, за тѣзи които сме се събрали днесъ да протестираме противъ девети септемврий и открито се нареждаме на фронта противъ днешната политика на великитѣ сили. Можемъ ли ние да промѣнимъ тази политика, можемъ ли ние да промѣнимъ хода на историята?

Азъ искамъ да посоча нѣкой примѣръ въ този смисълъ. Кипъръ се освободи отъ колониялния си статутъ? Стана ли това безъ борба? Индия се освободи отъ Англия? Стана ли това безъ борба? Португалскитѣ колонии ще се освободятъ - Алжиръ се освободи? Води ли се тамъ борба? Може ли нойко да посочи единъ единственъ примѣръ, където свободата да е подарена некому безъ борба? Азъ не зная за подобни примѣри. Борба безъ жертви не може!

Ние не знаемъ отъ къде се дерижира днешната политика на великитѣ сили. Ние не знаемъ кой въ същностъ стои задъ тази политика, както не знаехме, че шефа на Английското разузнаване за Югоисточна Европа презъ войната бѣше членъ на Политбюрото на Английската комунистическа партия - фамозния Майоръ Джеймсъ Ключманъ, който следъ войната бѣ откритъ и осъденъ. Нѣкой наши общественици още немогатъ да разбератъ защо пропадна мисията на Стойчо Мушановъ въ Кайро и и защо българскитѣ политически работи въ емиграция още немогатъ да се оправятъ, неподозирайки, че формулитѣ на Ключманъ сж още въ сила въ Стейтъ Департментъ, въ СИА, въ Форейнъ Офисъ и другаде - но ние знаемъ какво мисли българския народъ за тази политика и ако ние замълчимъ подъ каквѣто и да било натискъ, то българския, нито ние нито който и да било другъ може да го накара да замълчи и когато той проговори, то той нито ще слуша насъ, нито ще слуша песъньта на сиренитѣ отъ запада. Той ще слуша гласа на неговата собствена съвестъ, а този гласъ вече деветнадесетъ години процепва небеснитѣ простори, и само този който се страхува отъ този гласъ се преструва, че не го чува. Този гласъ вчера, днесъ и утре, ще звучи до като всѣки глухъ го чуе, и той зове: СВОБОДА - нищо по-вече и нищо по-малко.

Б.Р. Редакцията покани г-нь Сп. Райкинъ да прати статия за този специаленъ брой на "Борба" и той, вмѣсто статия, ни прати своята речъ произнесена миналата година по случай 9.9.1944, която ние публикуваме тъй като тя и днесъ е актуална, вѣрвайки, че промѣна ще настъпи и можеби идната година нѣма да има по-вече нужда да публикуваме становища и разбирания за политиката на великитѣ сили въ този духъ и смисълъ.

Комунистически агенти всредъ емиграцията ни въ Торонто

Преди по-вече отъ две години ние съобщихме, че въ фармата на единъ торонтски емигрантъ, който минава ужъ за патриотъ и богаташъ, се състоя среща между българския комунистически консулъ отъ Вашингтонъ, "фармера" и единъ другъ нашенецъ - инженеръ, строителъ, пр. Целта на тая среща бѣше да се организира търговия въ полза на комунистическото правителство отъ София. Въ продължение на тия нѣколко години, "фармера" и инженера-стойтелъ работиха вѣрно за господаритѣ си и натрупаха богатства за смѣтка страданията на поробения ни народъ. Днесъ инженера-билдеръ е въ България, на докладъ и ще се върне съ пълни джебове червени долари да продължи "народополезната" сей дейность. Ние предупреждаваме емиграцията - такива хора не сж нищо друго освенъ комунистически агенти!

ИЗЪ ДЕВЕТО-СЕПТЕМВРИЙСКАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

=====

СПОМЕНИ ОТЪ

Д-ръ Георги Табаковъ

Проф. Петко Стояновъ.

Зимата презъ 1953/54 година бѣше незапомнено сурова, снѣга дълбок, ледоветѣ образуваха непроходими планини, блокираха Дунава и обширнѣ мизийски полета бѣха сковани въ смъртоносна ледена пригрѣдка. И надъ всичко това северитѣ вѣтрове довършваха смъртоносни дѣла на зимата.

Предъ болницата на затвора, болнитѣ затворници бързаха да се наредятъ за да получатъ бележка за освобождение отъ робския убийственъ трудъ. Така като само 3% отъ работната рѣжа бѣ позволено да бѣде освободена по болѣсть, всѣки бързаше да бѣде прѣвъ, или на по-предно мѣсто. Изложени на сковаващия мразъ, болнитѣ и недягавите чакаха съ часове, понеже болницата биваше отваряна много по-късно отъ баракитѣ, обитавани отъ затворницитѣ. Ние, болничниятъ персоналъ чакахме този миѣтъ и щом погледнехъ презъ отворената врата, първо виждахъ високата и внушителна осанка на проф. Петко Стояновъ. Той винаги биваше на края на редицата на чакащитѣ или въ най-добрия случай нѣкъде по срѣдата. Тогава той бѣше къмъ 70 години.

Нѣколко сутрини подрѣдъ той не успѣ дори да се доближи до вратата, а процента на освободенитѣ надминаваше нормата. Най-после решихъ да му изготвя бележка предварително и щомъ се отвореше вратата, пререждахъ другитѣ и му я давахъ. Така азъ продължавахъ да го освобождавамъ отъ работа нѣколко дни. Не следъ дълго, обаче, бѣхъ извиканъ отъ началника на затвора, който треперѣщъ и скърцащъ съ заби отъ злоба ба ми изтъкна нарушенията на правилника за освобождаване отъ работа и на второ мѣсто, привилегията оказвана на този "мръсенъ народенъ врагъ" отъ мене. Заплаши ме, че ще ме разкъса на парчета, ако продължавамъ тази "саботьорска" практика.

Още сѣдня преднобѣдъ професора дойде въ болницата за прегледъ съ декомпенсиращо сърдце. Следъ прегледа му издадохъ безсрочна бележка за освобождаване отъ работа, а сѣщо така пратихъ специаленъ докладъ за състоянието му до директора на затвора. Слава Богу, той вече не бѣше тормозенъ, бѣ подложенъ на лечение и често се вестяваше на разговори съ мене, които азъ никога нѣма да забравя.

.

Държавна сигурностъ и признанията на жертвитѣ.

"Полкомникъ" Денчо Знеполски бѣ навремето "бойниятъ командиръ" на Славчо Трънски. Той се прояви като дѣенъ и много храбъръ комунистически партизанинъ. За заслугитѣ му, следъ 9. септември бѣ изпратенъ въ Москва да следва писша вое на академия. Единъ денъ презъ 1951 година, той получава телеграма отъ българското военно министерство да вземе самолета и веднага да се завърне въ София. На летището Враждебна, още самолета не спрѣлъ, висши органи на Държавната Сигурностъ нахлуватъ в него: грабватъ "полковнича", хвърлятъ го въ затвора и го подлагатъ на средновѣковни инквизиции въ продължение на една година. На края, останалъ почти сѣнка, го докарватъ до положение да пише и поднесе, че е отишълъ въ Москва не да следва военна академия, но съ тайната задача да убие Сталинъ. Следъ това го заточиха въ бѣленския

островъ Персина, гдето бѣ на лечение въ болницата на лагера-затворъ. Тамъ той разказа сѣдбата си на мене, където азъ работихъ въ качеството си на затворнически лѣкаръ-затворникъ.

Пилота Любеновъ

Той бѣше около 35 годишенъ, бившъ пилотъ отъ армията, която нахлу въ Унгария следъ като правителството на Отечествения Фронтъ обяви война на Германия. Неговиятъ самолетъ билъ свалилъ задъ германскитѣ линии. При падането на Любеновъ, той получилъ тежки поражения и билъ плененъ отъ германцитѣ и настаненъ въ една унгарска военна болница. Настапленieto на българскитѣ комунистически войски, обаче, било бързо и неговото пленничество завършва доста скоро.

Една милосердна сестра-унгарка полага изключителни грижи за него и когато той оздравява и войната свършва, той предпочита да остане въ Унгария, като се ожива за споменатата сестра. Нарядатъ имъ се три дечица, той работи, съпругата му също, но него все го тегли къмъ Родината, макаръ и сега живѣе въ комунистическа страна. Затова презъ лѣтото на 1952 годин тѣ решаватъ да се преселятъ въ България, за която цѣль той идва да подреде условията за това преселване.

Когато вече билъ готовъ да се върне и вземе семейството си, бива внезапно арестуванъ отъ Държавна Сигурность. Обвиненъ е, че той е нѣкой си Иванъ Гроздановъ отъ Харманлийско, който белъ избѣгалъ въ Турция и имѣлъ 20-годишна задочна присѣда. Изолиранъ напърво за мѣсеци, никой не знаещъ къде е, жестоко инквизиранъ въ подземията, неговото здраве бърже отпада од такава степенъ, че една стара туберкулозна инфекция се активира и се появяватъ разтопени гноящи жлези. Така той попада въ болницата на Собоийския Централниъ Затворъ.

Разбира се, случаятъ налагаше основно различенъ режимъ и грижи, несъвместими съ подземията на Държавна Сигурность. Но за преголѣма моя изненада, началника на болницата-затворъ, комуниста д-ръ Иванъ Раевъ, ми заповѣда да изпиша болния и да го върна въ Държавна Сигурность още преди да ся изтекли дори и две седмици. Азъ смѣтахъ, че заповедъта не значе незабавно изписване и протаканъ нейното изпълнение.

Една нощъ азъ бѣхъ вдигнатъ отъ леглото ми въ килията за болничния персоналъ и хвърленъ въ наказателниъ карцеръ, който се намираща срещу смъртното отделение, за цѣли 14 дни. Карцерътъ бѣше съ размѣри 3 на 2,5 метра и въ нѣколко дни числото на наказанитѣ затворници достигна 38! Тѣсто имаше колкото човѣкъ да се свие като куче, сезона осененъ, глада, паразититѣ и мизеритѣ на поставенитѣ ватре доносчици правеха живота невъзможенъ!

Единъ день стовариха върху насъ двамна нови затворници: една средна възраст чичко отъ Трънскитѣ села, който избѣгалъ въ Югославия, но органитѣ на тѣхната У.БА не намирайки нищо интересно въ него, го връщатъ на своитѣ български колеги. Е, бай Буто, кажи ни какво те правиха сърбитѣ като те хванахаб - го пита единъ затворникъ. Но на бай Буто не е до сега и приказки, брадѣсьль, посърналъ и изтощенъ отъ хронически тормозъ и бой.

- Абе, какво ме правия. Фанаше ме, и ме бише три дни и три ноци и само питеше ме какъв ортаклъкъ праеше съ УДБА. А азъ само отговарямъ Бога ми, не знамъ нищо, та не знамъ! На третио день дойде единъ голѣмецъ да присѣсво на разпито, а азъ со цѣло гърло му кажемъ: Абе, господинъ другарю, кажи ми най-последно, кой е този УДБА, който

ме е насдилъ при васъ, неговата мама, та като излезе, че му избия
зъби. . . Та они така се смѣха, повѣрваше ме, и ми аддоше са-
снѣ
моѣ месеца, слава Богу!

.

Бѣгството на бай Кръстю.

Нѣколцина затворници в Бълене доведоха при мене единъ стари-
чкъ, вече поокъосевалъ, добродушенъ човечецъ.

- Бай Кръстю, милимъ те, разправи на доктора, за какво те осъ-
диха на 15 години. Неохотно и страшно, понеже и той даже знае, че
всѣки трети отъ затворницѣ е доносчикъ на Държавнага Сигурность
срещу най-дребни обещания и подкупи, не разказа следното:

- Азъ пасѣхъ стаденцето си близо до Югославската граница, къде-
то се намираше нашето село. Бѣше рано сутринята. По едно време чу-
вамъ пукотевца, кучешки лай и далечни викове. Помислихъ, че пакъ
нѣкой се опитва да бѣга презъ границата, и че бѣгството е открито.
Не дълго време следъ това, дотичаха при мене двамина граничари,
единъ отъ които държеше въ рѣка една цивилна шапка.

- Казвай, къде сѣ другитѣ, мръсно фашистко куче, или веднага
ще те пребия- се обърна къмъ мене единъ отъ граничаритѣ.

Азъ останахъ очуденъ отъ неговия въпросъ, казвайки му, че нищо
не знамъ, като помислихъ че се негуватъ.

- Не се шегуваме, не го осуквай! Ти си единъ отъ бѣгълцитѣ!
допълни другиятъ граничаръ и продължи: - Абе, какво му гледаме
сеиръ, я да му поставимъ шапката на главата и ако е таман, значи
той е!

За нещастие, азъ бѣхъ гологлавъ, нѣкъ и никога въ живота си
не съмъ носилъ гражданска капела, просължи бай Кръстю, но като
поставиха шапката на главата ми, тя проклетата се жвана като зале-
пена.

- Е, после, бай Кръстю?

- После, какво! Это ме тукъ! Наряднио судъ ме уличи у опитъ
за бѣгство, и понеже не се признавахъ за виновенъ, отегчихъ отговор-
ността си, демекъ че съмъ неразкайващъ се народенъ врагъ, та ми троп-
наха осемъ години, те туа при васъ, у турнето . . .

.

СЪОБЩЕНИЕ.

Въ редакцията се получи писмо отъ съпруга на нашата сътрудничка,
видната наша писателка и поетеса г-жа РЕНЕ КАЛЕВА-ИРЕНЕ ДОЛСКА, че
отново е заболѣла тежко и се намира за сега въ една Миланска болница.

Г-жа Калева отправя горещъ апелъ къмъ всички нейни сънародници,
които сѣ получили книги отъ нейната първа или втора серия, да бждатъ
най после така любезни и ѣ се изплатятъ въ настоящитѣ тежки за нея дни!

"БОРБА" се присъединява най енергично къмъ апела на поетесата
Ирина Долска и припомня на всички емигранти, че поетитѣ не се хранятъ
само съ амброзия и нектаръ, но се тѣ най много понасятъ жертвитѣ на
всѣкидневието и че всѣка една книжка издадена отъ тѣхъ, е кжсъ откъснать
отъ тѣхната душа и кръвъ отъ тѣхното сърце. Но отъ друга страна, за да
стигне тази книжка до васъ, български емигранти, и книжаря и печатаря и
пощаджията искатъ не поезия, но "презрѣниятъ металъ!

Пожелаваме на дълбокоуважаемата наша сътрудница по бързо оздра-
вяване, дългъ животъ и бодрость, та да може все така да служи за каузата
за освобождението на Родината.

БОРБА.

СЪЮЗЕНЪ ЖИВОТЪ.

НЮ ЙОРКЪ.

На 16 юний 1964 год. въ клуба на организацията се състоя годишното членско събрание на клонъ на Б.Н.Ф. въ Ню Йоркъ. Събранието бѣ посетено отъ всички редовни членове. За ръководно бюро бѣ избрани: Председателъ Полковникъ Р. Райчевъ и секретаръ Павелъ Павловъ.

Докладъ за организационния животъ и дѣйностъ за презъ изминалата година даде подпредседателя на клонъ-Колю Кондовъ, въ разискванията на който взеха участие Д-ръ Калинъ Койчевъ, Полк. Р. Райчевъ, Иванъ Гълъбовъ, Александъръ Гърковъ, Радославъ Поповъ, Никола Стояновъ, П. Павловъ, П. Пуевъ, Илия Христовъ, Д. Георгиевъ и др. Касиера на клонъ Пую Пуевъ направи своя докладъ, а следъ него и председателя на К.К. Иванъ гълъбовъ.

Отчета на Управителниятъ съветъ се прие при пълно единодушие и бѣ избранъ новъ Управителенъ Съветъ въ съставъ:

Председателъ: Иванъ Гълъбовъ, Подпредседателъ: Колю Кондовъ, Секретаръ: Павелъ Павловъ, Касиеръ: Пую Пуевъ, членове: Полк. Райчо Райчевъ, Никола Стояновъ и Димитвъ Обетцановъ.

Взе се становище, че "БОРБА" трѣбва да се списва все въ този борчески духъ достойно изразявайки усилията на националната наша емиграция за подкрепа борбата за освобождение на народа ни.

На края Д-ръ Калинъ Койчевъ произнесе кратко напътствено слово, следъ което събранието бѣ закрито.

На 16 юний 1964 год. въ клубното помещение са състоя приятелска срѣща на членоветѣ на клонъ и приятели на Организацията по случай установяването на постоянно мѣстожителство въ Ню Йоркъ на Председателя на Б.Н.Ф. Д-ръ Иванъ Дочевъ. Клубното помѣщение се оказа тѣсно да събере всички, които бѣха дошли да поздравятъ Д-ръ Иванъ Дочевъ съ "добре дошелъ!". Д-ръ Калинъ Койчевъ каза нѣколко привѣтствени думи. Отъ страна на приятелитѣ на Организацията Инж. Точо Теневъ привѣтствува Д-ръ Дочевъ. Отъ страна на клонъ Ню Йоркъ поднесоха привѣтствия и благопожелания Колю Кондовъ, Руси Славейковъ, полк. Райчевъ, Инж. Арнаудовъ и др. Д-ръ Дочевъ отговори и благодари за сърдечния приемъ отъ ню-йоркския клонъ. При най задушевна атмосфера, при хапване и пийване, срѣщата продължи до късно.

На 23 августъ г. въ близкитѣ околности на Ню Йоркъ по поканата на нашия най добъръ приятелъ Инж. Точо Теневъ, по случай освѣщаване на новопостроената му къща, въ сѣнчестия дворъ на която нашиятъ клонъ устрой семеенъ пикникъ. При отлично приготвени агнета на шийшъ и други нашенски закуски и напитки, пикника мина въ най вѣсело настроение да късно вечерята. Д-ръ Калинъ Койчевъ отъ името на всички поздрави Инж. Т. Теневъ съ новиятъ му домъ, като му пожела животъ и здраве "до година до амина".

БЪФАЛО.

Отъ 12 до 19 юлий 1964 г. и въ градъ Бѣфало се състоя традиционната седмица за "Поробенитѣ Народи". Въ комитета по организиране на седмицата отъ ичана на Б.Н.Ф. взе участие г. Василь Динчевъ. На 12 юлий се състоя внушителна манифестация въ която българитѣ отъ града взеха най живо участие. На чело на българската група българския трицвѣтъ се развѣваше въ рѣцетѣ на Василь Динчевъ асистирани отъ госпожитѣ Иладенова и Динчева облечени въ български носий. На 15 юлий въ грамадната зала на хотелъ Шатлеръ се съфоя голѣмо протестно събрание, главенъ говорителъ на което бѣ г. Проф. Ярославъ Стецко, председателъ на Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ съ седалище Германия.

Българския Националенъ Фронтъ бѣ представенъ отъ внушителна делегация,

между която личѣха г.г. Миро Герговъ, Василь Динчевъ, Д-ръ Христо Младеновъ и други. На 19 юлий се състоя голѣмо тържество въ градския паркъ, където разнитѣ националности показаха своето битово искусство.

ШВЕЦИЯ.

На 27 юлий 1964 година въ града Юнчопингъ-Швеция се състоя голѣмо емигрантско събрание на представителитѣ на различнитѣ български групи отъ Скандинавскитѣ страни-Швеция, Норвегия и Дания. На това събрание съ присъствуваха надъ 100 души български емигранти. Следъ докладитѣ и разискванията, единодушно е било решено всички групи и дружества да се слѣятъ въ едно и образуватъ общъ клонъ при Българския Националенъ Фронтъ въ Скандинавия.

Билъ е избранъ Управителенъ Сѣветъ въ следния съставъ:

Председателъ: Никола Атанасовъ-Швеция. Подпредседателъ: Г. Шолековъ-Швеция

Секретарь: Ал. Георгиевъ-Норвегия Касиеръ: Вл. Недовъ-Швеция

Контролна Комисия: Председателъ: Сл. Терзийски-Дания

Членове: К. Левичковъ, А. Колевъ и Л. Стоименовъ-Швеция.

Списанието "Народна Борба" подъ редакторството на Никола Костадиновъ се излиза занаяпредъ като органъ на клона на Б.Н.Ф. за Скандинавскитѣ страни. Първиятъ брой вече бѣ издаденъ и разпространенъ въ Европа и Америка.

Поздравяваме нашитѣ братя въ Скандинавскитѣ страни най сърдечно и имъ пажелаваме пъланъ успѣхъ въ борбата за свобода на изстрадалата ни Родина!

ПРОТЕСТНИ СЪБРАНИЯ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ ПО СЛУЧАЙ 20 ГОДИНИ ОТЪ ПОРОБВАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ ОТЪ КОМУНИСТИТѣ.

Н Ю Й О Р К Ъ

На 13 септемврий 1964 г. се състоя въ помещението на клона панахида за падналитѣ борци за свобода на нашето поробено Отечество и всички жертви на кървавия комунистически режимъ.

Присъствуваха наши членове и множество наши сънародници, които доидоха да запалятъ една свѣщица въ памѣтъ на всички онези, който умрѣха, за да можемъ ние, емигрантитѣ, да се радваме на свободата!

Главни говорители на това тѣжно тържество бѣха: Д-ръ Иванъ Дочевъ и Д-ръ Калѣнъ Койчевъ. Тѣ обрисоваха борбата на българския народъ за свобода и ето вече 20 години тази свобода още не е дошла! Раздадено бѣ жито и вино за "Богъ да прости" жертвитѣ следъ 9 септемврий 1944 година, най злокобната дата въ българската история!

Ч И К А Г О.

На 13 септемврий г.г. клона на Б.Н.Ф. Чикаго, устрой божествена служба и панахида въ Катедралния Храмъ "Св.Тройца" въ памѣтъ на хилядитѣ вѣрни български синове, избити отъ комуниститѣ и тѣхнитѣ ортаци следъ 9 септемврий 1944 г.

Цѣлата българска национална емиграция се бѣше стекла, да почете памѣтъта на свой близки, роднини и сѣмишленици и запали една свѣщъ за "Богъ да прости

Прочетена бѣ сѣщо и възпомѣнателна молитва въ памѣтъ на О'Бозе почившиятъ нашъ Царъ-Обединителъ Борисъ III, а сѣщо така иза всички наши съграждани, починали въ Чикаго, далечъ отъ Родния Край.

На тържественото събрание, състояло се следъ панахидата бѣ раздадено жито и вино въ памѣтъ на загиналитѣ. Инж. Александъръ Дърводѣлски говори за най черната дата въ нашата история-9 септемврий 1944 год. а Д-ръ Георги Паприковъ, описа живота, дѣлото икончината на обожобимиятъ ни Царъ Борисъ III.

Много отъ клоноветѣ на Българския Националенъ Фронтъ по цѣлиятъ свѣтъ сѣ устройли панахиди по случай 20 години отъ поробването на България. Дописки за тѣхъ ще дадемъ въ следующиятъ брой на БОРБА.

МЛАДА БЪЛГАРИЯ. Год. I, брой 1. Хълъ, Англия. Органъ на клоноветъ на Б.Н.Ф. въ централна Европа. Редактиракомитетъ. На български и френски езици. V-VI, 1964 г.

Двадесетъ години отъ председателя на Б.Н.Ф. Д-ръ Иванъ Дочевъ. Прегледъ на събитията отъ Каменъ Орловски. Кървавата тога на "социалидическата законност" отъ Осаръ. Състоянието на литературното творчество въ днешна комунистическа България отъ Огнянъ Преславски. Българскитъ хъшове отъ Ангелъ Б. Съобщения за Конгреса на Б.Н.Ф. състоялъ се на 9 и 10 май 1964 г. въ Чикаго.

Чудесно редактирано и списвано списание, дѣло на членоветъ на Б.Н.Ф. главно въ Англия и Франция, напълно покриващо идеитъ на нашата организация и ратуващо за превъзпитаване на емиграцията въ духъ на патриотизъмъ и междудържавна търпимостъ. Най сърдечни поздрави на нашиятъ най новъ събратъ!

ЛЪЧЪ год. 6 брой 12, май-юний 1964 г. Редакторъ-основателъ: Дора Габенска.

Христосъ Воскресе! отъ Дора Габенска. Страници отъ миналото отъ Лъчъ. Чудесна обоснована студия за Кирилицата и Глаголицата отъ Проф. Владимиръ Бутковъ, Идеината позиция на днешниятъ театръ отъ Искра, Стихове отъ Борисъ Велчевъ, Д-ръ Иванъ Робевъ, Никола Стояновъ, Иванъ Вазовъ.

Лъчъ е и си остава най ценното българско емигрантско списание, обхващащо литературниятъ и културенъ животъ въ чужбина. Редакторката г-жа Дора Габенска съ рѣдка вещина се справя съ своята отговорна и тежка задача. Хвала ней!

БЪЛГАРСКИ ВОЙНЪ. Кн. 10, год. 5, 30 май 1964 г. Франкфуртъ, Германия. Редакторъ: Д-ръ Иванъ М. Банковски, майоръ отъ Г. Ш.

Българската армия презъ вѣковетъ отъ Д-ръ Ив. Банковски. Направиль ли е нѣщо комунизъмъ въ България? отъ Ц. Чобановъ, "чехия курсъ" на комуниститъ въ България отъ М. Даковъ, Исторически отдѣлъ отъ полковникъ Василевъ, стихотворения отъ Иванъ Банковски, Христо Обняновъ, Антонъ Български, И. Робевъ. Вицове, Книжнина, военни вести, отзиви за "Б. В. Ние поздравяваме "Български Войнъ" съ неговиятъ петгодишенъ юбилей и му пожелаваме скоро, дано даде Богъ, да стане органъ на българското войнство въ Родината! А на редактора му-животъ издраве!

ЦЪРКВА И КУЛТУРА год. I, брой 1. Списание за религиозна и културна просвѣта. Издава българската католическа библиотека Римъ. Главенъ редакторъ: Д-ръ Иванъ Софрановъ, свещеникъ. Печатано, 18 стр.

Въ името Божие! отъ Д-ръ Иванъ Софрановъ. Христосъ XI столѣтия на Българката земя, Тържествено откриване на една свѣтла годишнина /1100 отъ покръстването на българитъ/, Новооткрити останки отъ мошитъ на св. Кирилъ, Гласътъ на о. Пайсий. Първия брой отъ българско-католическо списание редактирано подъ вещото перо на свещеникъ Д-ръ Иванъ Софрановъ, виденъ български историографъ и теологъ. Ратува за запазване на християнската вѣра между българитъ-емигранти и освобождението на Родината отъ безвѣрницитъ-комунисти. Очудва ни само, че това така високо културно и национално списание е списвано на комунистически правописъ?! Препоръчваме "Църква и Култура" на всички български емигранти и пращаме смиренъ поздравъ на отцитъ-пасионисти, така заслужили за общобългарската ни кауза.

МЛАДА ЕВРОПА. Органъ на Европейската организация за изграждане на политически кадъръ. 20 априль 1964 г. Бюлетинъ на българскій.

За националь-солидарна Европа, обединена Европа следъ погрома на комуната!

ЕМИГРАНТСКИ РАБОТНИКЪ Год. 15, брой 7. Парижъ, органъ на Синдикатитъ въ емиграция, На английски езикъ. Българската редакция: Милка Краузъ. Печать, 12 стр.

Антикомунистическо списание на свободнитъ синдикати въ емиграция. Статий и по българскитъ проблеми отъ Милка Краузъ.

Д-ръ Георги Паприковъ

НЕ СЕ ГАСИ ТУЙ ЩО НЕ ГАСНЕ !

ОТЪ
Георги Петровъ
Кливеландъ-Охаио

Въ своето историческо развитие българската литература претърпя сътресения, които спънаха прогреса за вѣкове - започнато отъ грѣцкото духовно иго, продължено презъ времето на турското робство и сега отново подъ комунистическото робство. Въпреки всичко, обаче, творчеството на търновската и софийската школи остави нѣщо вѣчно, незаличи-мо, което подчертава величието и безсмъртието на българския гений.

Както въ миналото така и днесъ ученицитѣ на търновската и софийската школи, направиха и правятъ всичко възможно за възстановяването на творчеството и запазването на духътъ и както въ миналото тоя духъ създаде условията за освобождението ни така и днесъ това ще се повтори.

Днесъ много по жестоко отколкото въ миналото при грѣцкото духовно робство или презъ робството на отоманцитѣ, комуниститѣ прове-доха "почистване" на литературата ни, фактически унищожение, и правятъ всичко възможно да развенчаеят истинскитѣ и гениални духовни творци на народани и да ги заменятъ съ послушни темъ оръдия, които скандиратъ по заповѣдъ стихове за Георги димитровъ и Сталинъ. Съ предварително умишлено нареденъ планъ комуниститѣ провеждатъ тѣхната антикултурна политика като натрапватъ на българскиятъ читателъ нищожества и бездарници, обаче, членове на партията и комунисти.

Отъ друга страна клеветитѣ и доносничеството сж най щедро насърдавани, за да може да се отнеме и последната възможностъ за едно истинско народно духовно творчество. Така, чрезъ погазване на патриархалниятъ моралъ на нашиятъ народъ тѣ се стремятъ да завладеятъ подрастващитѣ поколения да направятъ първата трасирана подложка къмъ осяществяване на коварнитѣ имъ домогвания.

Съ варварска стремглавостъ комуниститѣ се нахвърлиха да погазватъ творцитѣ и имената на културнитѣ великани на нашиятъ народъ под-веждайки всичко подъ единъ знаменателъ - "фашистъ и фашистка". Бѣ направенъ опитъ ,ако е възможно, въ една нощъ да бѣде заличено едно творчество изградено съ вѣкове. Това пѣклено дѣло започна преди двадесетъ години - на 9 Септември 1944 год.

Чрезъ плусъка на бича, чрезъ затворническитѣ килии и концлагеритѣ, комуниститѣ се опитватъ вече двадесетъ години да създадатъ една нова "културна" ера. Уви ,напраздно. **НЕ СЕ ГАСИ ТУЙ ЩО НЕ ГАСНЕ!**

Макаръ, че неизброимо число жетви бѣха дадени изъ средитѣ на нашитѣ културни дейци , писатели и творци. Макаръ че неизброимо число сж ония които пълнятъ мърснитѣ и задушни мазета на милиционерскитѣ участъци или килиитѣ въ затворитѣ или строителнитѣ обекти на концлагеритѣ, комуниститѣ не успѣха да убиятъ творческиятъ духъ на нашиятъ народъ. Задушени въ Родината културнитѣ наши дейци и творци се проявиха задъ граница. Забранени и преследвани произведенията на народния духовенъ гений въ границитѣ на България намѣри проява въ чужбина или тайно и прикрито въ дълбочинитѣ на народнитѣ маси. Блудкавитѣ произведения на комунистическитѣ бездарници и шаблонни поети бледнеятъ предъ онова което истинскитѣ синове на нашиятъ народъ творятъ, скрито въ народната душа въ Родината и открито въ свободния свѣтъ.

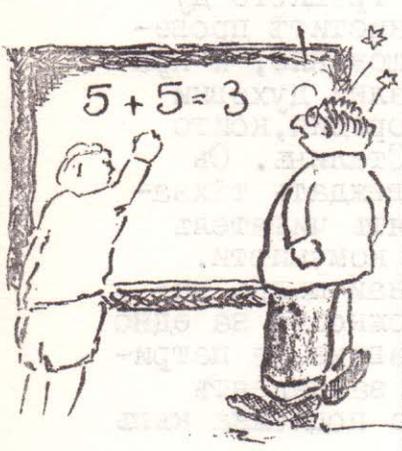
Съ достоинство днесъ следъ 20 години комунистическо робство и тероръ можемъ достойно да заявимъ, че комуниститѣ не успѣха да умъртвятъ българскиятъ културенъ гений, нѣма да могатъ да го умъртвятъ и както въ миналото така и утре тоя гений на нашиятъ народъ ще разкъса веригитѣ и ще открие пятятъ къмъ свободата отново!

ХУМОРА ВЪ БОРБА ПРОТИВЪ КОМУНИЗЪМА.

Една млада майка съ детето си застанала предъ една витрина съ портретитѣ на комунистическиятѣ министри и други голѣмци.

-Майко ма, попитало детето, защо тѣзи чичовци сѫ така дебели и затластѣли?

-Защото слушкатъ и папкатъ. А ти нито слушашъ, нито папкашъ, затова си такава слабичко, отговорила майката.

Учителя въ основното училище изпитвалъ Митко. "А, ми кажи сега, Митко, отъ две ниви по петъ тона жито колко ще получимъ?"

Замислилъ се Митко и пресмѣтналъ: "Отъ две ниви, които даватъ по петъ тона жито, заедно съ братската помощ на Съветския Съюзъ, ще получимъ три тона" - отговорилъ смѣло Митко.

Единъ голѣмъ хубавъ американски автомобилъ стоеше на една Софийска улица. Единъ човѣкъ се спрѣлъ да го разглѣда, като мълкомъ се възхищавалъ отъ неговата направа. "Какъвъ чудесенъ руски автомобилъ!", казалъ той на единъ другъ човѣкъ, спрѣлъ се също да разглѣда автомобила. "Глупакъ" - отговорилъ вториия човѣкъ - "не виждашъ ли, че този автомобилъ не е руски, а американски?". "Абе, то е така, азъ знамъ, че автомобила е американски, но не знамъ кой си ти!" - отговорилъ първия човѣкъ.

Георги Димитровъ/не Гемето/правилъ инспекция на единъ лагеръ съ "септемврийчета". Доволенъ, той повикалъ едно хлапѣ и го попиталъ: "Кажи ми, кой е баща ти?". Хлапето веднага му отговорило по войнишки: "Учителя Георги Димитровъ". "А коя е майка ти?" - го попиталъ червения диктаторъ. "Славната наша партия" - отговорило хлапето. "Браво, чудесно" - го похвалилъ Димитровъ - "а какъвъ искашъ да станешъ, като пораснешъ?". "Сиракъ" - отговорило по войнишки хлапето.

Двама български археолози били изпратени въ Египетъ да изследватъ пирамидитѣ. Разбира се, били придружавани отъ единъ агентъ отъ Държавна Сигурность за да не избѣгатъ случайно. На длното на една пирамида тѣ открили една интересна мумия и ето вече цѣль месецъ си блѣснали главитѣ и още не могли да установятъ, на колко години е стара мумията.

Най после, на агента отъ Държавна Сигурность му умрѣзнало да се пече подъ Африканското слънце, влѣзълъ самъ въ пирамидата и следъ малко отрапортувалъ на археолозитѣ: "Мумията е стара 3,256 години!". "Но какъ узна това?" се очудили голѣмитѣ учени. "Много просто - отговорилъ агента отъ Държавната Сигурность - "следъ като приложихъ моя методъ на разпитъ, още въ първитѣ петъ минути си призна всичко!"